JUĜISTOJ

Ĉapitro 1

1 Post la morto de Josuo la Izraelidoj demandis la Eternulon, dirante: Kiu el ni
plej antaŭe devas iri kontraŭ la Kanaanidojn, por militi kontraŭ ili? 2 Kaj la
Eternulo diris: Jehuda iros; jen Mi transdonas la landon en liajn manojn. 3
Tiam Jehuda diris al sia frato Simeon: Iru kun mi en mian sorton, kaj ni militos
kontraŭ la Kanaanidoj; kaj mi ankaŭ iros kun vi en vian sorton. Kaj Simeon
iris kun li. 4 Kaj Jehuda iris, kaj la Eternulo transdonis en liajn manojn la
Kanaanidojn kaj la Perizidojn; kaj ili batis el ili en Bezek dek mil homojn. 5
Kaj ili renkontis Adoni-Bezekon en Bezek kaj batalis kontraŭ li kaj venkobatis
la Kanaanidojn kaj la Perizidojn. 6 Kaj Adoni-Bezek forkuris; sed ili postkuris
lin kaj kaptis lin kaj dehakis la dikfingrojn de liaj manoj kaj piedoj. 7 Kaj
Adoni-Bezek diris: Sepdek reĝoj kun dehakitaj dikfingroj de la manoj kaj
piedoj kolektadis panrestaĵojn sur mia tablo; kiel mi agis, tiel Dio repagis al
mi. Kaj oni venigis lin en Jerusalemon, kaj li mortis tie.

8 Kaj la Jehudaidoj militis kontraŭ Jerusalem kaj prenis ĝin kaj venkobatis ĝin
per glavo, kaj la urbon ili forbruligis. 9 Poste la Jehudaidoj iris, por militi
kontraŭ la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la monto kaj en la suda regiono kaj sur la
malaltaĵo. 10 Kaj Jehuda iris al la Kanaanidoj, kiuj loĝis en Ĥebron (la nomo
de Ĥebron antaŭe estis Kirjat-Arba), kaj venkobatis Ŝeŝajon kaj Aĥimanon kaj
Talmajon. 11 Kaj de tie li iris al la loĝantoj de Debir (la nomo de Debir antaŭe
estis Kirjat-Sefer). 12 Kaj Kaleb diris: Kiu venkobatos Kirjat-Seferon kaj
prenos ĝin, al tiu mi donos mian filinon Aĥsa kiel edzinon. 13 Kaj prenis ĝin
Otniel, filo de Kenaz, la pli juna frato de Kaleb; kaj li donis al li sian filinon
Aĥsa kiel edzinon. 14 Kaj kiam ŝi venis, ŝi instigis lin peti de ŝia patro
kampon. Kaj ŝi malsupreniĝis de la azeno; kaj Kaleb diris al ŝi: Kio estas al
vi? 15 Kaj ŝi diris al li: Donu al mi benon; ĉar vi donis al mi teron sudflankan,
tial donu al mi ankaŭ akvofontojn. Kaj Kaleb donis al ŝi fontojn suprajn kaj
fontojn malsuprajn.

16 Kaj la idoj de la Kenido, bofrato de Moseo, iris el la urbo de Palmoj kun la
idoj de Jehuda en la dezerton de Jehuda, kiu estas sude de Arad; kaj ili venis
kaj ekloĝis kune kun la popolo. 17 Kaj Jehuda iris kun sia frato Simeon, kaj ili
venkobatis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en Cefat, kaj detruis ĝin, kaj donis al la
urbo la nomon Ĥorma. 18 Kaj Jehuda prenis la urbojn Gaza kun ĝiaj limoj kaj
Aŝkelon kun ĝiaj limoj kaj Ekron kun ĝiaj limoj. 19 Kaj la Eternulo estis kun
Jehuda, kaj li ekposedis la monton. Sed li ne povis forpeli la loĝantojn de la
valo, ĉar ili havis ferajn ĉarojn. 20 Kaj oni donis al Kaleb Ĥebronon, kiel diris
Moseo; kaj li elpelis el tie la tri filojn de Anak. 21 Sed la Jebusidojn, kiuj loĝis
en Jerusalem, la Benjamenidoj ne elpelis; kaj la Jebusidoj loĝis kun la
Benjamenidoj en Jerusalem ĝis la nuna tago.

22 Kaj iris ankaŭ la Jozefidoj al Bet-El; kaj la Eternulo estis kun ili. 23 Kaj la
Jozefidoj esplorrigardis Bet-Elon (la nomo de la urbo antaŭe estis Luz). 24 Kaj
la esplorrigardantoj vidis viron, irantan el la urbo, kaj ili diris al li: Montru al ni
la eniron en la urbon, kaj ni faros al vi favoraĵon. 25 Kaj li montris al ili la
eniron en la urbon, kaj ili venkobatis la urbon per glavo; sed tiun viron kaj
lian tutan familion ili forliberigis. 26 Kaj la viro iris en la landon de la Ĥetidoj,
kaj konstruis urbon, kaj donis al ĝi la nomon Luz; tia estas ĝia nomo ĝis la
nuna tago.

27 Kaj Manase ne ekposedis la urbojn Bet-Ŝean kun ĝiaj urbetoj kaj Taanaĥ
kun ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantojn de Dor kaj de ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de
Jibleam kaj de ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de Megido kaj de ĝiaj urbetoj; kaj
la Kanaanidoj plue loĝis en tiu lando. 28 Kiam Izrael fortiĝis, li faris la
Kanaanidojn tributuloj, sed ne elpelis ilin.

29 Kaj Efraim ne elpelis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en Gezer; kaj la Kanaanidoj
loĝis inter li en Gezer.

30 Zebulun ne forpelis la loĝantojn de Kitron, nek la loĝantojn de Nahalol; kaj
la Kanaanidoj loĝis inter li, kaj fariĝis tributuloj.

31 Aŝer ne forpelis la loĝantojn de Ako, nek la loĝantojn de Cidon, nek de
Aĥlab, nek de Aĥzib, nek de Ĥelba, nek de Afek, nek de Reĥob. 32 Kaj la
Aŝeridoj loĝis meze de la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; ĉar ili ne forpelis
ilin.

33 Naftali ne forpelis la loĝantojn de Bet-Ŝemeŝ, nek la loĝantojn de Bet-
Anat; kaj li loĝis meze de la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; kaj la loĝantoj
de Bet-Ŝemeŝ kaj de Bet-Anat fariĝis liaj tributuloj.

34 Kaj la Amoridoj premis la Danidojn sur la monton, ne permesante al ili
malsupreniri en la valon. 35 Kaj la Amoridoj plue loĝis sur la monto Ĥeres,
en Ajalon kaj en Ŝaalbim; sed la mano de la Jozefidoj pezis sur ili, kaj ili fariĝis
tributuloj. 36 Kaj la limo de la Amoridoj estis de la loko, kie leviĝas Akrabim,
de Sela pli alten.

Ĉapitro 2

1 Kaj venis anĝelo de la Eternulo el Gilgal al Boĥim, kaj diris: Mi elkondukis
vin el Egiptujo, kaj venigis vin en la landon, pri kiu Mi ĵuris al viaj patroj, kaj
Mi diris: Mi neniam rompos Mian interligon kun vi; 2 sed vi ne faru interligon
kun la loĝantoj de ĉi tiu lando, iliajn altarojn detruu. Sed vi ne obeis Mian
voĉon; kial vi tion faris? 3 Tial Mi diras: Mi ne forpelos ilin de vi, kaj ili estos
por vi kaptilo, kaj iliaj dioj estos por vi falilo. 4 Kaj kiam la anĝelo de la
Eternulo parolis tiujn vortojn al ĉiuj Izraelidoj, la popolo levis sian voĉon kaj
ploris. 5 Kaj ili donis al tiu loko la nomon Boĥim. Kaj ili tie buĉis oferojn al la

Eternulo.

6 Kaj Josuo forliberigis la popolon, kaj la Izraelidoj iris ĉiu al sia hereda parto,
por ekposedi la landon. 7 Kaj la popolo servis al la Eternulo dum la tuta vivo
de Josuo, kaj dum la tuta vivo de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe post Josuo, kaj
kiuj vidis ĉiujn grandjan farojn de la Eternulo, kiujn Li faris al Izrael. 8 Kaj
mortis Josuo, filo de Nun, servanto de la Eternulo, en la aĝo de cent dek jaroj.
9 Kaj oni enterigis lin inter la limoj de lia posedaĵo en Timnat-Ĥeres, sur la
monto de Efraim, norde de la monto Gaaŝ. 10 Kaj ankaŭ tiu tuta generacio
alkolektiĝis al siaj patroj; kaj aperis post ili generacio alia, kiu ne konis la
Eternulon, nek la farojn, kiujn Li faris al Izrael.

11 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj servis al
Baaloj. 12 Kaj ili forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj, kiu elkondukis ilin
el la lando Egipta, kaj ili sekvis aliajn diojn, el la dioj de la popoloj, kiuj estis
ĉirkaŭ ili, kaj ili adoris ilin, kaj kolerigis la Eternulon. 13 Kaj ili forlasis la
Eternulon, kaj servis al Baal kaj al Aŝtar. 14 Kaj ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la manojn de rabistoj, kiuj
prirabis ilin, kaj Li vendis ilin en la manojn de iliaj malamikoj ĉirkaŭe; kaj ili ne
povis plu sin teni antaŭ siaj malamikoj. 15 Kien ajn ili iris, la mano de la
Eternulo estis kontraŭ ili por malbono, kiel la Eternulo diris kaj kiel la Eternulo
ĵuris al ili; kaj ili estis tre premataj. 16 Kaj la Eternulo starigis juĝistojn, kiuj
savis ilin el la manoj de iliaj rabintoj; 17 tamen ankaŭ la juĝistojn ili ne obeis,
sed ili malĉastis kun aliaj dioj kaj adoris ilin, rapide dekliniĝis de la vojo, kiun
iris iliaj patroj, obeante la ordonojn de la Eternulo; ili tiel ne agis. 18 Kaj kiam
la Eternulo starigis por ili juĝistojn, kaj la Eternulo estis kun la juĝisto, kaj
savadis ilin el la manoj de iliaj malamikoj dum la tuta vivo de la juĝisto, ĉar la
Eternulo kompatis ilin, kiam ili ĝemis pro siaj turmentantoj kaj premantoj: 19
tiam, apenaŭ la juĝisto mortis, ili denove fariĝis pli malbonaj ol iliaj patroj,
sekvante aliajn diojn, servante al ili, kaj adorante ilin. Ili ne dekliniĝis de siaj
faroj kaj de sia malbona vojo. 20 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ
Izrael, kaj Li diris: Ĉar ĉi tiu popolo malobeis Mian interligon, kiun Mi donis al
iliaj patroj, kaj ne aŭskultis Mian voĉon, 21 tial Mi ankaŭ forpelos de ili neniun
el la popoloj, kiujn restigis Josuo, kiam li mortis; 22 por elprovi per ili Izraelon,
ĉu ili observos la vojon de la Eternulo kaj iros ĝin, kiel observis iliaj patroj, aŭ
ne. 23 Kaj la Eternulo restigis tiujn popolojn, kaj ne rapidis elpeli ilin, kaj ne
transdonis ilin en la manojn de Josuo.

Ĉapitro 3

1 Kaj jen estas la popoloj, kiujn la Eternulo restigis, por elprovi per ili Izraelon,
ĉiujn, kiuj ne sciis pri ĉiuj militoj kontraŭ Kanaan; 2 por ke eksciu la
generacioj de la Izraelidoj, por lernigi militon al tiuj, kiuj antaŭe ne konis ĝin:
3 kvin princoj de Filiŝtoj, kaj ĉiuj Kanaanidoj, kaj Cidonanoj, kaj Ĥividoj, kiuj
loĝis sur la monto Lebanon, de la monto Baal-Ĥermon ĝis la eniro de Ĥamat.
4 Ili restis, por elprovi per ili la Izraelidojn, por sciiĝi, ĉu ili obeos la ordonojn

de la Eternulo, kiujn Li donis al iliaj patroj per Moseo.   5 Kaj la Izraelidoj loĝis
meze de la Kanaanidoj, Ĥetidoj kaj Amoridoj kaj Perizidoj kaj Ĥividoj kaj
Jebusidoj. 6 Kaj ili prenis al si iliajn filinojn kiel edzinojn, kaj siajn filinojn ili
donis al iliaj filoj, kaj ili servis al iliaj dioj.

7 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj forgesis la
Eternulon, sian Dion, kaj servis al Baaloj kaj al sanktaj stangoj. 8 Kaj ekflamis
la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la manojn de
Kuŝan-Riŝataim, reĝo de Mezopotamio; kaj la Izraelidoj servis al Kuŝan-
Riŝataim dum ok jaroj. 9 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, kaj la Eternulo
aperigis savanton por la Izraelidoj, kiu savis ilin: Otnielon, filon de Kenaz, pli
juna frato de Kaleb. 10 Kaj estis sur li la spirito de la Eternulo, kaj li estis
juĝisto de Izrael. Kaj li eliris milite, kaj la Eternulo transdonis en lian manon
Kuŝan-Riŝataimon, reĝon de Mezopotamio, kaj lia mano fariĝis forta super
Kuŝan-Riŝataim. 11 Kaj la lando ripozis dum kvardek jaroj; kaj mortis Otniel,
filo de Kenaz.

12 Kaj denove la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; kaj
la Eternulo fortigis Eglonon, reĝon de Moab, kontraŭ Izrael, pro tio, ke ili faris
malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo. 13 Kaj li aligis al si la Amonidojn kaj
Amalekidojn, kaj iris kaj venkobatis Izraelon, kaj ili ekposedis la urbon de
Palmoj. 14 Kaj la Izraelidoj servis al Eglon, reĝo de Moab, dum dek ok jaroj.
15 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, kaj la Eternulo aperigis por ili
savanton, Ehudon, filon de Gera, Benjamenidon, maldekstramanulon. Kaj la
Izraelidoj sendis per li donacojn al Eglon, reĝo de Moab. 16 Kaj Ehud faris al
si glavon dutranĉan, havantan la longon de unu ulno, kaj zonis ĝin sub sia
vesto al sia dekstra femuro. 17 Kaj li prezentis la donacojn al Eglon, reĝo de
Moab; Eglon estis homo tre grasdika. 18 Kaj kiam li finis la prezentadon de la
donacoj, li foririgis la homojn, kiuj alportis la donacojn. 19 Sed li mem
revenis de la idoloj en Gilgal, kaj diris: Mi devas diri al vi ion sekretan, ho
reĝo. Kaj tiu diris: Silentu! Kaj eliris de apud li ĉiuj, kiuj staris apud li. 20 Kaj
Ehud eniris al li, kiam li sidis en malvarmeta ĉambreto, kiu estis por li sola;
kaj Ehud diris: Mi havas por vi vorton de Dio; kaj li leviĝis de la seĝo. 21
Tiam Ehud etendis sian maldekstran manon, kaj prenis la glavon de sia
dekstra femuro, kaj enpuŝis ĝin en lian ventron tiel, 22 ke eĉ la tenilo eniris
post la tranĉfero, kaj la graso kovris la tranĉferon; ĉar li ne eltiris la glavon en
lia ventro, kaj ĝi trapenetris la postan parton de la korpo. 23 Kaj Ehud eliris
en la vestiblon, kaj fermis post si la pordon de la ĉambreto, kaj ŝlosis ĝin. 24
Kiam li eliris, la servantoj de la reĝo venis, kaj vidis, ke la pordo de la
ĉambreto estas ŝlosita, kaj ili diris: Certe pro natura bezono li estas en la
malvarmeta ĉambreto. 25 Kaj ili altendis longe, sed neniu malfermis la
pordon de la ĉambreto; tiam ili prenis la ŝlosilon kaj malŝlosis, kaj ili vidis, ke
ilia sinjoro kuŝas malviva sur la tero. 26 Kaj dum ili staris konsternitaj, Ehud
forkuris, kaj li preterpasis la idolojn kaj forkuris al Seira. 27 Kaj kiam li
alvenis, li ektrumpteis per korno sur la monto de Efraim, kaj la Izraelidoj

malsupreniris kun li de la monto, kaj li estis antaŭ ili. 28 Kaj li diris al ili: Kuru
post mi; ĉar la Eternulo transdonis viajn malamikojn, la Moabidojn, en viajn
manojn. Kaj ili iris post li, kaj okupis la transirejon de Jordan, kondukantan al
Moab, kaj permesis al neniu transiri. 29 Kaj ili mortigis en tiu tempo ĉirkaŭ
dek mil virojn el la Moabidoj, homojn sanajn kaj fortajn; kaj neniu saviĝis. 30
Kaj en tiu tago Moab humiliĝis sub la manojn de la Izraelidoj; kaj la lando
ripozis dum okdek jaroj.

31 Post li estis Ŝamgar, filo de Anat; li mortigis sescent virojn el la Filiŝtoj per
bova bastono; kaj li ankaŭ savis Izraelon.

Ĉapitro 4

1 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kiam
Ehud mortis. 2 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn de Jabin, Kanaana
reĝo, kiu reĝis en Ĥacor; lia militistestro estis Sisera, kiu loĝis en Ĥaroŝet-
Goim. 3 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo; ĉar tiu havis naŭcent ferajn
ĉarojn, kaj li forte premis la Izraelidojn dum dudek jaroj.

4 Debora, profetino, edzino de Lapidot, estis en tiu tempo juĝistino de la
Izraelidoj; 5 ŝi sidadis sub la palmo de Debora, inter Rama kaj Bet-El, sur la
monto de Efraim; kaj la Izraelidoj venadis al ŝi por juĝo. 6 Kaj ŝi sendis kaj
alvokigis Barakon, filon de Abinoam, el Kedeŝ-Naftali, kaj diris al li: La
Eternulo, Dio de Izrael, ordonis: Iru, konduku la militistaron sur la monton
Tabor, kaj prenu kun vi dek mil virojn el la Naftaliidoj kaj el la Zebulunidoj; 7
kaj al la torento Kiŝon Mi alkondukos al vi Siseran, la militistestron de Jabin,
kaj liajn ĉarojn kaj lian amasegon; kaj Mi transdonos lin en viajn manojn. 8
Tiam diris al ŝi Barak: Se vi iros kun mi, mi iros; sed se vi ne iros kun mi, mi
ne iros. 9 Kaj ŝi respondis: Bone, mi iros kun vi; sed vi ne havos gloron sur la
vojo, kiun vi iros; ĉar en la manojn de virino la Eternulo transdonos Siseran.
Kaj Debora leviĝis, kaj iris kun Barak al Kedeŝ. 10 Kaj Barak vokis la
Zebulunidojn kaj la Naftaliidojn al Kedeŝ; kaj lin sekvis dek mil viroj, kaj
Debora iris kun li. 11 Ĥeber, la Kenido, apartiĝis de la Kenidoj, de la idoj de
Ĥobab, bofrato de Moseo, kaj li starigis sian tendon apud la kverkaro en
Caananim, apud Kedeŝ. 12 Kaj oni sciigis Siseran, ke Barak, filo de Abinoam,
supreniris sur la monton Tabor. 13 Kaj Sisera kunvokis ĉiujn siajn ĉarojn,
naŭcent ferajn ĉarojn, kaj la tutan popolon, kiu estis kun li, el Ĥaroŝet-Goim
al la torento Kiŝon. 14 Tiam Debora diris al Barak: Leviĝu, ĉar nun estas la
tago, en kiu la Eternulo transdonos Siseran en viajn manojn; jen la Eternulo
eliris antaŭ vi. Kaj Barak malsupreniris de la monto Tabor, kaj post li dek mil
viroj. 15 Kaj la Eternuluo ĵetis konfuzon sur Siseran kaj sur ĉiujn ĉarojn kaj
sur la tutan militistaron, antaŭ la glavo de Barak; kaj Sisera deiris de la ĉaro
kaj forkuris piede. 16 Kaj Barak persekutis la ĉarojn kaj la militistaron ĝis
Ĥaroŝet-Goim; kaj la tuta militistaro de Sisera falis de glavo; restis neniu.

17 Sed Sisera forkuris piede al la tendo de Jael, edzino de la Kenido Ĥeber;
ĉar estis paco inter Jabin, reĝo de Ĥacor, kaj la domo de la Kenido Ĥeber. 18
Kaj Jael eliris renkonte al Sisera, kaj dirs al li: Eniru, mia sinjoro, eniru al mi;
ne timu. Kaj li eniris al ŝi en la tendon, kaj ŝi kovris lin per litkovrilo. 19 Kaj li
diris al ŝi: Donu al mi por trinki iom da akvo, ĉar mi soifas. Kaj ŝi malfermis
felsakon kun lakto kaj donis al li por trinki, kaj kovris lin. 20 Kaj li diris al ŝi:
Staru ĉe la pordo de la tendo, kaj se iu venos kaj demandos vin, kaj diros: Ĉu
iu estas ĉi tie? tiam diru, ke neniu estas. 21 Kaj Jael, edzino de Ĥeber, prenis
najlon de la tendo kaj metis martelon en sian manon kaj aliris al li mallaŭte,
kaj enbatis la najlon en lian tempion tiel, ke ĝi enpenetris en la teron. Li
dormis, lacigita; kaj li mortis. 22 Kaj Barak postkuris Siseran. Kaj Jael eliris al
li renkonte, kaj diris al li: Venu, mi montros al vi la viron, kiun vi serĉas. Kaj li
venis al ŝi, kaj li vidis, ke Sisera kuŝas malviva kaj najlo estas en lia tempio.
23 Tiel Dio humiligis en tiu tago Jabinon, reĝon de Kanaan, antaŭ la Izraelidoj.
24 Kaj la mano de la Izraelidoj ĉiam pli fortiĝis super Jabin, reĝo de Kanaan,
ĝis ili ekstermis Jabinon, reĝon de Kanaan.

Ĉapitro 5

1 Kaj ekkantis Debora, kaj Barak, filo de Abinoam, en tiu tago, jene:

2 Ĉar la ĉefoj gvidis en Izrael
Kaj la popolo montris sin fervora,
Benu la Eternulon.
3 Aŭskultu, ho reĝoj; atentu, ho princoj:
Mi al la Eternulo, mi kantas;
Mi ludas al la Eternulo, Dio de Izrael.
4 Ho Eternulo! kiam Vi eliris de Seir,
Kiam Vi iris de la kampo de Edom,
Tremis la tero, kaj la ĉielo fluigis gutojn,
Kaj la nuboj gutigis akvon.
5 La montoj fluis antaŭ la Eternulo,
Tiu Sinaj antaŭ la Eternulo, Dio de Izrael.
6 En la tempo de Ŝamgar, filo de Anat,
En la tempo de Jael, forlasitaj estis la vojoj,
Kaj tiuj, kiuj devis iri sur la vojoj, iris laŭ flankaj vojetoj.
7 Forestis juĝistoj en Izrael, forestis,
Ĝis stariĝis mi, Debora,
Ĝis stariĝis mi, patrino en Izrael.
8 Oni elektis novajn diojn;
Kaj tiam milito aperis antaŭ la pordego.
Ĉu iu vidis ŝildon aŭ lancon
Ĉe la kvardek miloj de Izrael?
9 Mia koro estas kun la estroj de Izrael,
Kun la fervoruloj en la popolo;

Benu la Eternulon.
10 Vi, kiuj rajdas sur blankaj azeninoj,
Vi, kiuj sidas sur tapiŝoj,
Kaj vi, kiuj iras sur la vojo, kantu!
11 Inter la kantoj de la pafarkistoj ĉe la akvoĉerpejoj,
Tie oni prikantos la justecon de la Eternulo,
La justecon de Lia estrado en Izrael.
Tiam eliris al la pordego la popolo de la Eternulo.
12 Vekiĝu, vekiĝu, Debora,
Vekiĝu, vekiĝu, kantu kanton;
Leviĝu, Barak, kaj konduku viajn kaptitojn, filo de Abinoam!
13 Tiam eliris la restintoj el la fortuloj de la popolo;
La Eternulo eliris kun mi inter la herooj.
14 De Efraim venis tiuj, kiuj havas siajn radikojn en Amalek;
Post vi venis Benjamen en via popolo;
De Maĥir venis estroj,
Kaj de Zebulun kondukantoj per princa bastono.
15 Kaj princoj el Isaĥar estis kun Debora,
Kaj Isaĥar, kiel Barak, kuris en la valon.
Ĉe la torentoj de Ruben estas grandaj konsiliĝoj.
16 Kial vi sidas inter la baraĵoj,
Aŭskultante la fajfadon ĉe la brutaroj?
Ĉe la torentoj de Ruben estas grandaj konsiliĝoj.
17 Gilead restis transe de Jordan;
Kaj kial Dan sidas sur la ŝipoj?
Aŝer sidas sur la bordo de la maro,
Kaj loĝas ĉe siaj golfoj.
18 Zebulun estas popolo, kiu riskis sian animon por la morto,
Kaj Naftali sur la altaĵoj de la kampo.
19 Venis reĝoj, ili batalis;
Tiam batalis reĝoj de Kanaan
En Taanaĥ, ĉe la akvo de Megido;
Sed ili ricevis neniom da mono.
20 El la ĉielo oni batalis;
La steloj de siaj vojoj batalis kontraŭ Sisera.
21 La torento Kiŝon forportis ilin,
La torento antikva, la torento Kiŝon.
Piedpremu, mia animo, la fortulojn.
22 Tiam frapis la hufoj de ĉevaloj
Pro la rapidega forkurado de fortuloj.
23 Malbenu la urbon Meroz, diris anĝelo de la Eternulo,
Malbenu, malbenu ĝiajn loĝantojn;
Ĉar ili ne venis kun helpo al la Eternulo,
Kun helpo al la Eternulo inter la herooj.
24 Benita estu inter la virinoj Jael,

La edzino de la Kenido Ĥeber,
Inter la virinoj en la tendo ŝi estu benita.
25 Akvon li petis, lakton ŝi donis;
En belega kaliko ŝi alportis buteron.
26 Ŝi etendis sian manon al najlo
Kaj sian dekstran manon al martelo de laboristoj;
Kaj ŝi ekbatis Siseran, ekfrapis lian kapon,
Kaj frakasis kaj traboris lian tempion.
27 Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis kaj ekkuŝis;
Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis;
Kie li kliniĝis, tie li falis pereinta.
28 Tra la fenestro rigardas, kaj plorkrias tra la krado, la patrino de Sisera:
Kial longe ne venas lia ĉaro?
Kial malfruiĝas la radoj de liaj kaleŝoj?
29 La saĝaj el ŝiaj sinjorinoj respondas al ŝi,
Kaj ŝi mem al si respondas:
30 Ili ja trovis kaj dividas militakiron;
Po unu aŭ po du knabinoj por ĉiu viro,
Diverskolorajn vestojn por Sisera,
Diverskolorajn vestojn broditajn,
Ambaŭflanke broditajn por la kolo.
31 Tiel pereu ĉiuj Viaj malamikoj, ho Eternulo!
Sed Liaj amantoj estu kiel la leviĝanta suno en sia potenco.

Kaj la lando ripozis dum kvardek jaroj.

Ĉapitro 6

1 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; kaj la
Eternulo transdonis ilin en la manojn de Midjan por la daŭro de sep jaroj. 2
Kaj la mano de Midjan forte premis Izraelon. Kontraŭ la Midjanidoj la
Izraelidoj faris al si la fendegojn en la montoj kaj la kavernojn kaj la
fortikaĵojn. 3 Kaj kiam la Izraelidoj semis, tiam venadis la Midjanidoj kaj la
Amalekidoj kaj la orientanoj, kaj atakadis ilin, 4 kaj stariĝadis tendare kontraŭ
ili, kaj ekstermadis la produktojn de la tero sur la tuta spaco ĝis Gaza, kaj ne
restigadis porvivaĵon ĉe la Izraelidoj, nek ŝafon, nek bovon, nek azenon. 5
Ĉar ili venadis kun siaj brutoj kaj tendoj en multego, simile al akridoj; kaj ili
kaj iliaj kameloj estis sennombraj, kaj ili venadis en la landon, por dezertigi
ĝin. 6 Kaj Izrael tre mizeriĝis de Midjan; kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo.

7 Kaj kiam la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo pro Midjan, 8 tiam la Eternulo
sendis profeton al la Izraelidoj, kaj ĉi tiu diris al ili: Tiel diras la Eternulo, la
Dio de Izrael: Mi venigis vin el Egiptujo, kaj Mi elkondukis vin el la domo de
sklaveco, 9 kaj Mi savis vin el la manoj de la Egiptoj kaj el la manoj de ĉiuj

viaj premantoj, kaj Mi forpelis ilin de vi, kaj Mi donis al vi ilian landon; 10 kaj
Mi diris al vi: Mi estas la Eternulo, via Dio; ne timu la diojn de la Amoridoj, en
kies lando vi loĝas; sed vi ne obeis Mian voĉon.

11 Kaj venis anĝelo de la Eternulo, kaj sidiĝis sub kverko, kiu estis en Ofra kaj
apartenis al Joaŝ la Abiezrido; lia filo Gideon estis draŝanta tritikon en
vinpremejo, por kaŝi antaŭ la Midjanidoj. 12 Kaj aperis al li la anĝelo de la
Eternulo, kaj diris al li: La Eternulo estas kun vi, brava heroo! 13 Kaj Gideon
diris al li: Mia sinjoro! se la Eternulo estas kun ni, tiam kial trafis nin ĉio ĉi tio?
kaj kie estas ĉiuj Liaj mirakloj, pri kiuj rakontis al ni niaj patroj, dirante: La
Eternulo elkondukis ja nin el Egiptujo? Kaj nun la Eternulo forlasis nin, kaj
transdonis nin en la manojn de Midjan. 14 Kaj la Eternulo Sin turnis al li, kaj
diris: Iru kun ĉi tiu via forto, kaj savu Izraelon el la manoj de Midjan; jen Mi
sendas vin. 15 Kaj tiu diris al Li: Mia Sinjoro! per kio mi savos Izraelon? mia
familio estas ja la plej mizera en Manase, kaj mi estas la plej juna en la domo
de mia patro! 16 Kaj la Eternulo diris al li: Sed Mi estos kun vi, kaj vi
venkobatos la Midjanidojn kiel unu homon. 17 Kaj li diris al Li: Se mi akiris
Vian favoron, donu al mi pruvosignon, ke tio estas Vi, kiu parolas kun mi; 18
ne foriru de ĉi tie, ĝis mi venos al Vi kaj alportos mian oferaĵon kaj metos
antaŭ Vin. Kaj Li diris: Mi restos, ĝis vi revenos. 19 Kaj Gideon venis, kaj
pretigis kapridon kaj macojn el efo da faruno; la viandon li metis en korbon
kaj la brogaĵon li enverŝis en poton, kaj alportis al Li sub la kverkon kaj
proponis. 20 Kaj la anĝelo de Dio diris al li: Prenu la viandon kaj la macojn
kaj metu sur ĉi tiun rokon, kaj la brogaĵon elverŝu. Kaj li faris tiel. 21 Kaj la
anĝelo de la Eternulo etendis la finon de la bastono, kiu estis en lia mano, kaj
ektuŝis la viandon kaj la macojn; kaj tiam eliris fajro el la roko kaj konsumis la
viandon kaj la macojn; kaj la anĝelo de la Eternulo foriris de antaŭ liaj okuloj.
22 Tiam Gideon vidis, ke tio estis anĝelo de la Eternulo; kaj Gideon diris: Ho
ve, mia Sinjoro, ho Eternulo! ĉar mi vidis anĝelon de la Eternulo, vizaĝon
kontraŭ vizaĝo. 23 Sed la Eternulo diris al li: Paco al vi; ne timu; vi ne
mortos. 24 Kaj Gideon konstruis tie altaron al la Eternulo, kaj donis al ĝi la
nomon: La Eternulo estas Paco. Ĝis la nuna tago ĝi estas ankoraŭ en Ofra de
la Abiezridoj.

25 Kaj en tiu nokto diris al li la Eternulo: Prenu junan bovon de via patro, kaj
alian bovon sepjaran, kaj detruu la altaron de Baal, kiu estas ĉe via patro, kaj
la sanktan stangon, kiu estas apud ĝi, dehaku; 26 kaj konstruu altaron al la
Eternulo, via Dio, sur la supro de ĉi tiu roko, laŭ la reguloj, kaj prenu la duan
bovon, kaj alportu bruloferon sur la ligno de la sankta stango, kiun vi
dehakos. 27 Kaj Gideon prenis dek homojn el siaj servantoj, kaj faris, kiel
diris al li la Eternulo; sed ĉar li timis la domanojn de sia patro kaj la urbanojn,
por fari tion en la tago, tial li faris en la nokto. 28 Kiam frue matene la
urbanoj leviĝis, ili ekvidis, ke la altaro de Baal estas detruita, kaj la sankta
stango, kiu estas apud ĝi, estas dehakita, kaj la dua bovo estas alportita kiel
brulofero sur la konstruita altaro. 29 Kaj ili diris unu al alia: Kiu tion faris?

Kaj ili serĉis kaj demandis, kaj oni diris: Gideon, filo de Joaŝ, faris tion. 30
Tiam la urbanoj diris al Joaŝ: Elirigu vian filon; li devas morti, ĉar li detruis la
altaron de Baal, kaj ĉar li dehakis la sanktan stangon, kiu estis apud ĝi. 31
Sed Joaŝ diris al ĉiuj, kiuj staris antaŭ li: Ĉu vi bezonas batali por Baal? ĉu vi
bezonas helpi lin? kiu batalos por li, tiu mortos ĉi tiun matenon. Se li estas
dio, li mem batalu por si pro tio, ke oni detruis lian altaron. 32 Kaj de tiu tago
oni nomis lin Jerubaal, dirante: Baal batalu kontraŭ li, ĉar li detruis lian
altaron.

33 Kaj ĉiuj Midjanidoj kaj Amalekidoj kaj orientanoj kolektiĝis kune, kaj
transiris kaj stariĝis tendare en la valo Jizreel. 34 Kaj la spirito de la Eternulo
venis sur Gideonon, kaj li ekblovis per trumpeto; kaj la familio de la
Abiezridoj kolektiĝis, por sekvi lin. 35 Kaj li sendis senditojn al la tuta
Manase, kaj ankaŭ ili sekvis lin; kaj li sendis senditojn al Aŝer kaj al Zebulun
kaj al Naftali, kaj ili eliris renkonte. 36 Kaj Gideon diris al Dio: Se Vi intencas
helpi per mia mano Izraelon, kiel Vi diris, 37 en tia okazo jen mi metas sur la
draŝejon tonditan lanon: se estos roso nur sur la lano, kaj sur la tuta tero
estos seke, tiam mi scios, ke Vi helpos per mia mano Izraelon, kiel Vi diris.
38 Kaj tiel fariĝis: kiam la morgaŭan tagon li matene leviĝis, li elpremis la
lanon, kaj elpremis el la lano roson, plenan kalikon da akvo. 39 Kaj Gideon
diris al Dio: Ne koleru min, se mi ankoraŭ unu fojon ekparolos, kaj ankoraŭ
nur unu fojon faros provon kun la lano: estu sekeco nur sur la lano, kaj sur la
tuta tero estu roso. 40 Kaj Dio faris tiel en tiu nokto: estis sekeco nur sur la
lano, kaj sur la tuta tero estis roso.

Ĉapitro 7

1 Kaj frue matene leviĝis Jerubaal, tio estas Gideon, kaj la tuta popolo, kiu
estis kun li, kaj ili starigis sian tendaron ĉe la fonto Ĥarod; kaj la tendaro de
Midjan estis rilate al li sur la norda flanko de la monteto More en la valo.

2 Kaj la Eternulo diris al Gideon: La popolo, kiu estas kun vi, estas tro
grandnombra, por ke Mi transdonu la Midjanidojn en iliajn manojn; eble
fieriĝos kontraŭ Mi Izrael, dirante: Mia mano helpis min. 3 Tial nun proklamu
al la oreloj de la popolo jene: Kiu estas timema kaj tremema, tiu iru returne
kaj foriru de la monto Gilead. Kaj iris returne el la popolo dudek du mil, kaj
dek mil restis.

4 Kaj la Eternulo diris al Gideon: Ankoraŭ estas tro multe da popolo; konduku
ilin malsupren al la akvo, kaj tie Mi ilin elektos por vi. Pri kiu Mi diros al vi: Ĉi
tiu iru kun vi --tiu devas iri kun vi; kaj ĉiu, pri kiu Mi diros al vi: Ĉi tiu ne iru
kun vi --tiu ne devas iri. 5 Kaj li alvenigis la popolon al la akvo. Kaj la
Eternulo diris al Gideon: Ĉiun, kiu lektrinkos akvon per sia lango, kiel
lektrinkas hundo, tiun starigu aparte; ankaŭ ĉiun, kiu kliniĝos sur siaj genuoj,
por trinki. 6 Kaj la nombro de tiuj, kiuj lektrinkis el la mano al la buŝo, estis

tricent homoj; la tuta cetera popolo kliniĝis sur siaj genuloj, por trinki la
akvon. 7 Kaj la Eternulo diris al Gideon: Per la tricent hoomoj, kiuj lektrinkis,
Mi helpos vin, kaj Mi transdonos la Midjanidojn en viajn manojn; kaj la tuta
popolo foriru ĉiu al sia loko. 8 Kaj ili prenis al si la manĝotaĵon de la popolo,
kaj iliajn trumpetojn; kaj ĉiujn Izraelidojn li forsendis ĉiun al lia tendo, kaj la
tricent homojn li retenis. La tendaro de Midjan estis malsupre de li en la
valo.

9 En tiu nokto la Eternulo diris al li: Leviĝu, iru malsupren en la tendaron; ĉar
Mi transdonas ĝin en viajn manojn. 10 Sed se vi timas malsupreniri, tiam iru
vi kun via junulo Pura al la tendaro, 11 kaj aŭskultu, kion oni parolas; tiam
fortiĝos viaj manoj, kaj vi iros malsupren en la tendaron. Kaj li iris kun sia
junulo Pura al la unua armita taĉmenteto de la tendaro. 12 La Midjanidoj kaj
la Amalekidoj kaj ĉiuj orientanoj kuŝis en la valo en tia multego, kiel akridoj;
kaj iliaj kameloj estis sennombraj, en tia multego, kiel la sablo sur la bordo
de la maro. 13 Gideon venis, kaj jen unu rakontas al sia kamarado sonĝon,
kaj diras: Mi vidis en sonĝo, ke jen elbakita hordea pano ruliĝis tra la tendaro
de Midjan, kaj venis al tendo, kaj ekfrapis ĝin tiel, ke ĝi falis, kaj renversis
ĝin, kaj la tendo tute kuŝis. 14 Tiam lia kamarado respondis, dirante: Tio
estas nenio alia, nur la glavo de Gideon, filo de Joaŝ, Izraelido; Dio transdonis
en lian manon la Midjanidojn kaj la tutan tendaron.

15 Kaj kiam Gideon aŭdis la rakonton pri la sonĝo kaj la klarigon de ĝia
signifo, li adorkliniĝis, kaj revenis en la tendaron de la Izraelidoj, kaj diris:
Leviĝu, ĉar la Eternulo transdonis en viajn manojn la tendaron de Midjan. 16
Kaj li dividis la tricent homojn en tri taĉmentojn, kaj donis al ĉiuj en la manojn
trumpetojn kaj malplenajn kruĉojn, kun torĉoj interne de la kruĉoj. 17 Kaj li
diris al ili: Rigardu min, kaj faru tion saman, kion mi faros; jen mi iras al la
rando de la tendaro, kaj kion mi faros, tion faru ankaŭ vi. 18 Kiam mi kaj tiuj,
kiuj estas kun mi, ekblovos per trumpeto, tiam ankaŭ vi blovu per la
trumpetoj ĉirkaŭ la tuta tendaro, kaj kriu: Pro la Eternulo kaj pro Gideon!

19 Kaj venis Gideon, kaj la cent homoj, kiuj estis kun li, al la rando de la
tendaro en la komenco de la meza noktogardo, kiam ĵus stariĝis la gardistoj;
kaj ili ekblovis per la trumpetoj, kaj rompis la kruĉojn, kiujn ili havis en la
manoj. 20 Tiam ekblovis la tri taĉmentoj per la trumpetoj kaj rompis la
kruĉojn, kaj ili tenis en la maldekstra mano la torĉojn, kaj en la dekstra la
trumpetojn por blovi, kaj ili kriis: Glavo pro la Eternulo kaj pro Gideon! 21 Kaj
ili staris ĉiu sur sia loko ĉirkaŭ la tendaro; kaj la tuta tendaranaro ekkuris; kaj
ĉiuj ekkriis kaj forkuris. 22 Kaj oni blovis per la tricent trumpetoj, kaj la
Eternulo turnis en la tuta tendaro la glavon de unu kontraŭ alian; kaj la
tendaranoj kuris ĝis Bet-Ŝita, al Cerera, ĝis la limo de Abel-Meĥola apud
Tabat. 23 Kaj oni kunvokis la Izraelidojn el Naftali kaj el Aŝer kaj el la tuta
Manase, kaj ili postkuris la Midjanidojn. 24 Kaj Gideon sendis senditojn sur la
tutan monton de Efraim, por diri: Kuru renkonte al la Midjanidoj kaj baru al ili

la akvon ĝis Bet-Bara kaj ĝis Jordan. 25 Kaj ili kaptis Orebon kaj Zeebon, du
princojn de Midjan, kaj mortigis Orebon ĉe la roko de Oreb, kaj Zeebon ili
mortigis ĉe la vinpremejo de Zeeb, kaj persekutis la Midjanidojn; kaj la kapojn
de Oreb kaj Zeeb ili alportis al Gideon trans Jordanon.

Ĉapitro 8

1 Kaj la Efraimidoj diris al li: Kial vi tion faris al ni, ke vi ne vokis nin, kiam vi
iris batali kontraŭ Midjan? Kaj ili forte kverelis kun li. 2 Sed li diris al ili: Kion
mi faris nun similan al via faro? ĉu la postkolekto de Efraim ne estas pli bona
ol la tuta vinberkolekto de Abiezer? 3 En viajn manojn Dio transdonis Orebon
kaj Zeebon, la princojn de Midjan; kaj kiel mi povis fari en komparo kun tio,
kion vi faris? Tiam kvietiĝis ilia kolero kontraŭ li, kiam li diris tion. 4 Kaj
Gideon venis al Jordan kaj transiris, li kaj la tricent homoj, kiuj estis kun li,
lacaj kaj persekutantaj. 5 Kaj li diris al la loĝantoj de Sukot: Donu, mi petas,
panojn al la homoj, kiuj sekvas min; ĉar ili estas lacaj, kaj mi postkuras
Zebaĥon kaj Calmunan, reĝojn de Midjan. 6 Sed la estroj de Sukot diris: Ĉu
la manoj de Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en viaj manoj, ke ni donu al via
militistaro panon? 7 Tiam Gideon diris: Pro tio, kiam la Eternulo transdonos
Zebaĥon kaj Calmunan en miajn manojn, mi draŝos viajn korpojn per dornoj
de dezerto kaj per kardoj. 8 Kaj li iris de tie al Penuel, kaj diris al ĝiaj loĝantoj
tion saman; kaj la loĝantoj de Penuel respondis al li tiel, kiel respondis la
loĝantoj de Sukot. 9 Kaj li diris ankaŭ al la loĝantoj de Penuel jene: Kiam mi
revenos feliĉe, mi detruos ĉi tiun turon.

10 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna estis en Karkor, kaj kun ili estis ilia militistaro,
ĉirkaŭ dek kvin mil, ĉiuj, kiuj restis el la tuta militistaro de la orientanoj; la
nombro de la falintoj estis cent dudek mil homoj, kiuj povis eltiri glavon. 11
Kaj Gideon iris laŭ la vojo de la tendoloĝantoj orienten de Nobaĥ kaj Jogbeha,
kaj venkobatis la tendaron, kiam la tendaro opiniis sin tute eksterdanĝera.
12 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna forkuris; sed li postkuris ilin, kaj kaptis Zebaĥon
kaj Calmunan, la du reĝojn de Midjan, kaj la tutan militistaron li ektremigis.
13 Kaj revenis Gideon, filo de Joaŝ, de la milito, de la deklivo de Ĥeres. 14
Kaj li kaptis junulon el la loĝantoj de Sukot, kaj demandis lin; kaj tiu skribis al
li la estrojn de Sukot kaj ĝiajn plejaĝulojn, sepdek sep homojn. 15 Kaj li venis
al la loĝantoj de Sukot, kaj diris: Jen estas Zebaĥ kaj Calmuna, pri kiuj vi
mokis min, dirante: Ĉu la manoj de Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en viaj
manoj, ke ni donu al viaj lacaj homoj panon? 16 Kaj li prenis la plejaĝulojn de
la urbo, kaj la dornojn de dezerto kaj la kardojn, kaj punis per ili la loĝantojn
de Sukot. 17 Kaj la turon de Penuel li detruis, kaj mortigis la loĝantojn de la
urbo. 18 Kaj li diris al Zebaĥ kaj Calmuna: Kiaj estis la homoj, kiujn vi
mortigis ĉe Tabor? Kaj ili diris: Ili estis tiaj, kiel vi, ĉiuj aspektis kiel reĝidoj.
19 Tiam li diris: Tio estis miaj fratoj, filoj de mia patrino. Per la vivo de la
Eternulo, se vi restigus ilin vivaj, mi ne mortigus vin. 20 Kaj li diris al sia
unuenaskito Jeter: Leviĝu, mortigu ilin. Sed la junulo ne eltiris sian glavon;

ĉar li timis, ĉar li estis ankoraŭ juna. 21 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna diris: Leviĝu mem kaj frapu nin, ĉar kia estas la viro, tia estas lia forto. Tiam Gideon leviĝis kaj mortigis Zebaĥon kaj Calmunan, kaj li prenis la ornamaĵojn, kiuj estis sur la koloj de iliaj kameloj.

22 Kaj la Izraelidoj diris al Gideon: Regu nin, vi kaj via filo kaj la filo de via filo; ĉar vi savis nin el la manoj de Midjan. 23 Sed Gideon diris al ili: Mi ne regos vin, kaj ankaŭ mia filo ne regos vin: la Eternulo regu vin. 24 Kaj Gideon diris al ili: Mi petas de vi peton, ĉiu el vi donu al mi la orelringon el sia militakiro. Ili havis orajn orelringojn, ĉar estis afero kun Iŝmaelidoj. 25 Kaj ili diris: Ni donos. Kaj ili sternis veston, kaj ĉiu ĵetis tien orelringon el sia militakiro. 26 Kaj la pezo de la oraj orelringoj, kiujn li elpetis, estis mil sepcent sikloj da oro, krom la ornamaĵoj kaj la ringoj kaj la purpuraj vestoj, kiuj estis sur la reĝoj de Midjan, kaj krom la kolornamaĵoj, kiuj estis sur la koloj de iliaj kameloj. 27 Kaj Gideon faris el tio efodon, kaj lokmetis ĝin en sia urbo, en Ofra; kaj ĉiuj Izraelidoj malĉastiĝis per ĝi tie; kaj tio fariĝis falilo por Gideon kaj por lia domo. 28 Kaj humiliĝis la Midjanidoj antaŭ la Izraelidoj kaj ne levis plu sian kapon. Kaj la lando ripozis dum kvardek jaroj en la tempo de Gideon.

29 Kaj Jerubaal, filo de Joaŝ, iris kaj ekloĝis en sia domo. 30 Kaj Gideon havis sepdek filojn, kiuj eliris el liaj lumboj, ĉar li havis multe da edzinoj. 31 Kaj lia kromvirino, kiu estis en Ŝeĥem, ankaŭ naskis al li filon, kaj li donis al li la nomon Abimeleĥ. 32 Kaj Gideon, filo de Joaŝ, mortis en tre maljuna ago; kaj oni enterigis lin en la tombo de Joaŝ, lia patro, en Ofra de la Abiezridoj.

33 Kiam Gideon mortis, la Izraelidoj denove malĉaste sekvis la Baalojn kaj elektis al si Baal-Beriton kiel sian dion. 34 Kaj la Izraelidoj ne memoris la Eternulon, sian Dion, kiu savadis ilin el la manoj de ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭe. 35 Kaj ili ne estis favorkoraj al la domo de Jerubaal-Gideon rekompence al la tuta bono, kiun li faris al Izrael.

Ĉapitro 9

1 Abimeleĥ, filo de Jerubaal, iris en Ŝeĥemon, al la fratoj de sia patrino, kaj ekparolis al ili kaj al la tuta familio de la domo de sia patrinpatro jene: 2 Diru al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem: Kio estas pli bona al vi, ĉu ke regu vin sepdek homoj, ĉiuj filoj de Jerubaal, aŭ ke regu vin unu homo? memoru ankaŭ, ke mi estas via osto kaj via karno. 3 Kaj la fratoj de lia patrino diris pri li al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem ĉiujn tiujn vortojn, kaj ilia koro inkliniĝis al Abimeleĥ; ĉar ili diris: Li estas nia frato. 4 Kaj ili donis al li sepdek arĝentajn monerojn el la domo de Baal-Berit, kaj Abimeleĥ dungis per ili homojn mallaboremajn kaj facilanimajn, kaj ili sekvis lin. 5 Kaj li venis en la domon de sia patro en Ofra, kaj mortigis siajn fratojn, la filojn de Jerubaal, sepdek homojn, sur unu ŝtono; restis Jotam, la plej juna filo de Jerubaal, ĉar li

kaŝiĝis.

6 Kaj kolektiĝis ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem kaj la tuta domo de Milo, kaj ili iris kaj
faris Abimeleĥon reĝo, ĉe la kverko, kiu staras en Ŝeĥem. 7 Kaj oni diris pri
tio al Jotam, kaj li iris kaj stariĝis sur la supro de la monto Gerizim, kaj laŭte
ekkriis, kaj diris al ili: Aŭskultu min, loĝantoj de Ŝeĥem, kaj aŭskultos vin Dio.
8 Iris la arboj, por sanktolei reĝon super si; kaj ili diris al la olivarbo: Reĝu
super ni. 9 Sed la olivarbo diris al ili: Ĉu mi perdis mian grason, per kiu estas
honorataj Dio kaj homoj, ke mi iru vagi super la arboj? 10 Kaj la arboj diris al
la figarbo: Iru vi, reĝu super ni. 11 Sed la figarbo diris al ili: Ĉu mi perdis
mian dolĉecon kaj miajn bonajn fruktojn, ke mi iru vagi super la arboj? 12
Kaj la arboj diris al la vinberujo: Iru vi, reĝu super ni. 13 Sed la vinberujo
diris al ili: Ĉu mi perdis mian moston, kiu gajigas Dion kaj homojn, ke mi iru
vagi super la arboj? 14 Tiam ĉiuj arboj diris al la dornarbusto: Iru vi, reĝu
super ni. 15 Kaj la dornarbusto diris al la arboj: Se vere vi sanktoleas min
kiel reĝon super vi, tiam venu, ŝirmu vin sub mia ombro; se ne, tiam eliros
fajro el la dornarbusto kaj forbruligos la cedrojn de Lebanon. 16 Nun ĉu vi
agis ĝuste kaj juste, reĝigante Abimeleĥon? kaj ĉu vi agis bone rilate
Jerubaalon kaj lian domon, kaj ĉu vi agis kun li konforme al lia merito? 17
Mia patro batalis pro vi kaj ne ŝatis sian vivon kaj savis vin el la manoj de
Midjan; 18 kaj vi leviĝis nun kontraŭ la domon de mia patro, kaj mortigis liajn
filojn, sepdek homojn, sur unu ŝtono, kaj Abimeleĥon, filon de lia sklavino, vi
reĝigis super la loĝantoj de Ŝeĥem, pro tio, ke li estas via frato. 19 Se ĝuste
kaj juste vi agis nun rilate Jerubaalon kaj lian domon, tiam ĝoju pri Abimeleĥ,
kaj li ankaŭ ĝoju pri vi. 20 Sed se ne, tiam eliru fajro el Abimeleĥ kaj
forbruligu la loĝantojn de Ŝeĥem kaj la domon de Milo; kaj fajro eliru el la
loĝantoj de Ŝeĥem kaj el la domo de Milo kaj forbruligu Abimeleĥon. 21 Kaj
Jotam forkuris kaj forsavis sin kaj iris en Beeron kaj ekloĝis tie pro timo antaŭ
lia frato Abimeleĥ.

22 Kaj Abimeleĥ regis super Izrael tri jarojn. 23 Kaj Dio venigis malbonan
spiriton inter Abimeleĥ kaj la loĝantoj de Ŝeĥem; kaj la loĝantoj de Ŝeĥem
perfidis Abimeleĥon, 24 por ke la krimo pri la sepdek filoj de Jerubaal kaj ilia
sango venu sur Abimeleĥon, ilian fraton, kiu mortigis ilin, kaj sur la loĝantojn
de Ŝeĥem, kiuj subtenis liajn manojn, por ke li mortigu siajn fratojn. 25 Kaj la
loĝantoj de Ŝeĥem starigis kontraŭ li insidantojn sur la suproj de la montoj,
kaj ili prirabadis ĉiun, kiu pasis preter ili sur la vojo. Kaj oni diris tion al
Abimeleĥ.

26 Kaj venis Gaal, filo de Ebed, kun siaj fratoj, kaj ili iris tra Ŝeĥem; kaj fidis
lin la loĝantoj de Ŝeĥem. 27 Kaj ili eliris sur la kampon kaj ŝirkolektis siajn
vinberojn kaj elpremis ilin kaj faris feston kaj iris en la domon de sia dio kaj
manĝis kaj drinkis kaj malbenis Abimeleĥon. 28 Kaj Gaal, filo de Ebed, diris:
Kiu estas Abimeleĥ, kaj kio estas Ŝeĥem, ke ni servu al li? li estas ja filo de
Jerubaal, kaj Zebul estas lia oficisto. Servu al la homoj de Ĥamor, patro de

Ŝeĥem, sed al tiu kial ni servu? 29 Se iu donus ĉi tiun popolon en miajn
manojn, mi forpelus Abimeleĥon. Kaj oni diris al Abimeleĥ: Plimultigu vian
militistaron, kaj eliru. 30 Kiam Zebul, la estro de la urbo, aŭdis la vortojn de
Gaal, filo de Ebed, lia kolero ekflamis. 31 Kaj li sendis ruze senditojn al
Abimeleĥ, por diri: Jen Gaal, filo de Ebed, kun siaj fratoj venis en Ŝeĥemon
kaj ribeligas la urbon kontraŭ vi; 32 tial leviĝu en la nokto, vi kaj la popolo,
kiu estas kun vi, kaj faru embuskon sur la kampo; 33 kaj matene, kiam
leviĝos la suno, leviĝu frue, kaj ataku la urbon; kaj kiam li kaj la popolo, kiu
estas kun li, eliros al vi, tiam faru al li, kion via mano povos.

34 Kaj Abimeleĥ, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, leviĝis en la nokto, kaj
faris apud Ŝeĥem embuskon el kvar taĉmentoj. 35 Kaj Gaal, filo de Ebed,
eliris kaj stariĝis ĉe la pordego de la urbo; kaj Abimeleĥ, kaj la popolo, kiu
estis kun li, leviĝis el la embusko. 36 Kiam Gaal ekvidis la popolon, li diris al
Zebul: Jen popolo malsupreniras de la suproj de la montoj. Sed Zebul diris al
li: La ombro de la montoj ŝajnas al vi homoj. 37 Kaj Gaal parolis plue, kaj
diris: Jen popolo malsupreniras de la altaĵo, kaj unu taĉmento venas laŭ la
vojo de la kverko de sorĉistoj. 38 Tiam Zebul diris al li: Kie nun estas via
buŝo, kiu diris: Kiu estas Abimeleĥ, ke ni servu al li? Tio estas ja tiu popolo,
kiun vi malŝatis; nun eliru, kaj batalu kontraŭ ĝi. 39 Kaj Gaal eliris, havante
post si la loĝantojn de Ŝeĥem, kaj ekbatalis kontraŭ Abimeleĥ. 40 Kaj
Abimeleĥ ekpelis lin, kaj li forkuris, kaj falis multe da mortigitoj ĝis la pordego
mem. 41 Kaj Abimeleĥ restis en Aruma; kaj Zebul elpelis Gaalon kaj liajn
fratojn, ke ili ne loĝu en Ŝeĥem. 42 En la sekvanta tago la popolo eliris sur la
kampon. Kaj oni diris tion al Abimeleĥ. 43 Kaj li prenis sian militistaron kaj
dividis ĝin en tri taĉmentojn kaj faris embuskon sur la kampo. Kiam li vidis,
ke la popolo eliras el la urbo, li leviĝis kontraŭ ili kaj batis ilin. 44 Kaj
Abimeleĥ, kaj la taĉmentoj, kiuj estis kun li, atakis kaj stariĝis antaŭ la
pordego de la urbo; kaj du taĉmentoj atakis ĉiujn, kiuj estis sur la kampo, kaj
mortigis ilin. 45 Kaj Abimeleĥ batalis kontraŭ la urbo la tutan tiun tagon; kaj
li prenis la urbon, kaj mortigis la popolon, kiu estis en ĝi; kaj li detruis la
urbon kaj semis sur ĝia loko salon.

46 Kiam tion aŭdis ĉiuj loĝantoj de la turo de Ŝeĥem, ili foriris en la fortikaĵon
de la dio Berit. 47 Kaj oni diris al Abimeleĥ, ke kolektiĝis ĉiuj loĝantoj de la
turo de Ŝeĥem. 48 Tiam Abimeleĥ iris sur la monton Calmon, li kaj la tuta
popolo, kiu estis kun li, kaj Abimeleĥ prenis hakilon en sian manon kaj
dehakis branĉon de arbo kaj prenis ĝin kaj metis ĝin sur sian ŝultron, kaj diris
al la homoj, kiuj estis kun li: Kion vi vidis, ke mi faris, tion rapide faru kiel mi.
49 Kaj ankaŭ ĉiuj el la tuta popolo dehakis branĉojn kaj iris post Abimeleĥ kaj
almetis al la fortikaĵo kaj ekbruligis per ili la fortikaĵon per fajro; kaj mortis
ankaŭ ĉiuj homoj de la turo de Ŝeĥem, ĉirkaŭ mil viroj kaj virinoj.

50 Kaj Abimeleĥ iris al Tebec kaj sieĝis Tebecon kaj prenis ĝin. 51 Fortika
turo estis meze de la urbo, kaj tien forkuris ĉiuj viroj kaj virinoj kaj ĉiuj

loĝantoj de la urbo, kaj enŝlosis sin tie kaj supreniris sur la tegmenton de la
turo. 52 Kaj Abimeleĥ venis al la turo kaj sieĝis ĝin, kaj aliris al la pordo de la
turo, por forbruligi ĝin per fajro. 53 Tiam iu virino ĵetis muelŝtonon sur la
kapon de Abimeleĥ kaj rompis al li la kranion. 54 Tiam li rapide alvokis la
junulon, kiu portis liajn batalilojn, kaj diris al li: Eltiru vian glavon kaj mortigu
min, por ke oni ne diru pri mi: Virino lin mortigis. Kaj lia junulo lin trapikis, kaj
li mortis. 55 Kaj la Izraelidoj vidis, ke Abimeleĥ mortis, kaj ili iris ĉiu al sia
loko. 56 Tiel Dio repagis la malbonagon de Abimeleĥ, kiun ĉi tiu faris rilate
sian patron, mortigante siajn sepdek fratojn. 57 Kaj la tutan malbonagon de
la loĝantoj de Ŝeĥem Dio revenigis sur ilian kapon; kaj venis sur ilin la
malbeno de Jotam, filo de Jerubaal.

Ĉapitro 10

1 Post Abimeleĥ leviĝis, por helpadi al Izrael, Tola, filo de Pua, filo de Dodo,
Isaĥarido. Li loĝis en Ŝamir, sur la monto de Efraim. 2 Kaj li estis juĝisto de
Izrael dum dudek tri jaroj, kaj li mortis, kaj oni enterigis lin en Ŝamir.

3 Post li leviĝis Jair, Gileadano, kaj li estis juĝisto de Izrael dum dudek du
jaroj. 4 Li havis tridek filojn, kiuj rajdadis sur tridek junaj azenoj, kaj li havis
tridek urbojn; ĝis nun oni ilin nomas Vilaĝoj de Jair, kiuj estas en la lando
Gilead. 5 Kaj Jair mortis, kaj oni enterigis lin en Kamon.

6 Kaj la Izraelidoj plue faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj
servadis al la Baaloj kaj al la Aŝtaroj kaj al la dioj de Sirio kaj al la dioj de
Cidon kaj al la dioj de Moab kaj al la dioj de la Amonidoj kaj al la dioj de la
Filiŝtoj; kaj ili forlasis la Eternulon, kaj ne servadis al Li. 7 Tiam ekflamis la
kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la manojn de la
Filiŝtoj kaj en la manojn de la Amonidoj. 8 Kaj ili premadis kaj turmentadis la
Izraelidojn de tiu jaro dum dek ok jaroj, ĉiujn Izraelidojn, kiuj estis transe de
Jordan en la lando de la Amoridoj, kiu estas en Gilead. 9 Kaj la Amonidoj
transiris Jordanon, por militi ankaŭ kontraŭ Jehuda kaj Benjamen kaj la domo
de Efraim; kaj Izrael estis tre premata. 10 Tiam ekkriis la Izraelidoj al la
Eternulo, dirante: Ni pekis antaŭ Vi, ĉar ni forlasis nian Dion kaj servis al la
Baaloj. 11 Kaj la Eternulo diris al la Izraelidoj: Mi savis ja vin de la Egiptoj kaj
de la Amoridoj kaj de la Amonidoj kaj de la Filiŝtoj. 12 Kaj la Cidonanoj kaj
Amalekidoj kaj Maonidoj premis vin, kaj vi kriis al Mi, kaj Mi savis vin el iliaj
manoj; 13 kaj tamen vi forlasis Min kaj servis al aliaj dioj; tial Mi ne plu helpos
vin. 14 Iru kaj kriu al la dioj, kiujn vi elektis; ili helpu vin en la tempo de via
mizero. 15 Kaj la Izraelidoj diris al la Eternulo: Ni pekis; faru al ni ĉion, kio
plaĉas al Vi; nur savu nin hodiaŭ. 16 Kaj ili forigis el inter si la fremdajn diojn,
kaj ekservis al la Eternulo; kaj Li eksentis kompaton pro la suferado de Izrael.

17 Kaj kolektiĝis la Amonidoj kaj stariĝis tendare en GIlead; kolektiĝis ankaŭ
la Izraelidoj kaj stariĝis tendare en Micpa. 18 Kaj la estroj de Gilead diris unuj

al la aliaj: Kiu komencos batalon kontraŭ la Amonidoj, tiu estos estro de ĉiuj
loĝantoj de Gilead.

Ĉapitro 11

1 Jiftaĥ, la Gileadano, estis heroa militisto, sed li estis filo de malĉastulino.
De Gilead naskiĝis Jiftaĥ. 2 Kaj la edzino de Gilead naskis al li filojn. Kiam la
filoj de la edzino grandiĝis, ili forpelis Jiftaĥon, kaj diris al li: Vi ne heredos en
la domo de nia patro; ĉar vi estas filo de alia patrino. 3 Tiam Jiftaĥ forkuris
de siaj fratoj kaj ekloĝis en la lando Tob. Kaj kolektiĝis al Jiftaĥ sentaŭgaj
homoj kaj eliradis kun li.

4 Post kelka tempo ekmilitis la Amonidoj kontraŭ Izrael. 5 Kaj kiam la
Amonidoj militis kontraŭ Izrael, la plejaĝuloj de Gilead iris, por preni Jiftaĥon
el la lando Tob. 6 Kaj ili diris al Jiftaĥ: Iru kaj estu nia kondukanto, kaj ni
batalos kontraŭ la Amonidoj. 7 Kaj Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de Gilead: Vi
malamas ja min, kaj vi forpelis min el la domo de mia patro; kial do vi nun
venis al mi, kiam vi estas en mizero? 8 Kaj la plejaĝuloj de Gilead diris al
Jiftaĥ: Pro tio ni nun revenas al vi, ke vi iru kun ni, kaj ni batalos kontraŭ la
Amonidoj, kaj vi estos ĉe ni estro de ĉiuj loĝantoj de Gilead. 9 Kaj Jiftaĥ diris
al la plejaĝuloj de Gilead: Se vi revenigas min, por batali kontraŭ la Amonidoj,
kaj la Eternulo transdonos ilin al mi, ĉu tiam mi estos via estro? 10 Kaj la
plejaĝuloj de Gilead diris al Jiftaĥ: La Eternulo estu aŭskultanto inter ni, ke ni
faros konforme al viaj vortoj. 11 Tiam Jiftaĥ iris kun la plejaĝuloj de Gilead,
kaj la popolo faris lin super si estro kaj kondukanto, kaj Jiftaĥ eldiris ĉiujn
siajn vortojn antaŭ la Eternulo en Micpa.

12 Jiftaĥ sendis senditojn al la reĝo de la Amonidoj, por diri: Kio estas inter mi
kaj vi, ke vi venis al mi, por militi kontraŭ mia lando? 13 Kaj la reĝo de la
Amonidoj diris al la senditoj de Jiftaĥ: Pro tio, ke Izrael prenis mian landon,
kiam li iris el Egiptujo, de Arnon ĝis Jabok kaj ĝis Jordan; nun redonu ĝin al mi
en paco. 14 Tiam Jiftaĥ duan fojon sendis senditojn al la reĝo de la Amonidoj,
15 kaj dirigis al li: Tiel diris Jiftaĥ: Izrael ne prenis landon de Moab, nek
landon de la Amonidoj; 16 ĉar irante el Egiptujo, Izrael iris tra la dezerto ĝis
la Ruĝa Maro kaj venis al Kadeŝ; 17 kaj tiam Izrael sendis senditojn al la reĝo
de Edom, por diri: Permesu al mi trairi vian landon; sed la reĝo de Edom ne
konsentis; ankaŭ al la reĝo de Moab estis sendite, sed li ne konsentis; tial
Izrael restis en Kadeŝ; 18 kaj li iris tra la dezerto kaj ĉirkaŭis la landon de
Edom kaj la landon de Moab kaj venis de oriento al la lando de Moab kaj
stariĝis tendare transe de Arnon, sed ne eniris en la limojn de Moab, ĉar
Arnon estas la limo de Moab. 19 Kaj Izrael sendis senditojn al Siĥon, reĝo de
la Amoridoj, reĝo de Ĥeŝbon, kaj Izrael diris al li: Permesu al ni trairi vian
landon ĝis mia loko; 20 sed Siĥon ne volis, ke Izrael trairu liajn limojn; kaj
Siĥon kolektis sian tutan popolon, kaj ili stariĝis tendare en Jahac kaj batalis
kontraŭ Izrael. 21 Kaj la Eternulo, Dio de Izrael, transdonis Siĥonon kaj lian

tutan popolon en la manojn de Izrael, kiu venkobatis ilin; kaj Izrael ekposedis
la tutan landon de la Amoridoj, kiuj loĝis en tiu lando. 22 Kaj ili ekposedis la
tutan regionon de la Amoridoj, de Arnon ĝis Jabok kaj de la dezerto ĝis
Jordan. 23 Tiamaniere la Eternulo, Dio de Izrael, forpelis la Amoridojn de
antaŭ Lia popolo Izrael; kaj vi volas preni ĝian posedaĵon? 24 Tion, kion
posedigas al vi Kemoŝ, via dio, tion posedu; sed ĉiun, kiun la Eternulo, nia
Dio, forpelis de antaŭ ni, tiun ni heredos. 25 Ĉu vi estas pli bona ol Balak, filo
de Cipor kaj reĝo de Moab? ĉu tiu malpacis kun Izrael aŭ militis kontraŭ li?
26 De la tempo, kiam Izrael ekloĝis en Ĥeŝbon kaj en ĝiaj dependaĵoj kaj en
Aroer kaj en ĝiaj dependaĵoj, kaj en ĉiuj urboj, kiuj estas apud Arnon, pasis
jam tricent jaroj; kial vi ne forprenis ilin en tiu tempo? 27 Mi ne pekis kontraŭ
vi, kaj vi faras al mi malbonon, militante kontraŭ mi. La Eternulo, la Juĝanto,
juĝu nun inter la Izraelidoj kaj la Amonidoj. 28 Sed la reĝo de Amon ne
atentis la vortojn de Jiftaĥ, kiujn ĉi tiu sendis al li.

29 Kaj venis sur Jiftaĥon la spirito de la Eternulo, kaj li trapasis Gileadon kaj
la regionon de Manase, kaj li trairis Micpan Gileadan, kaj de Micpa Gileada li
iris al la Amonidoj. 30 Kaj Jiftaĥ faris sanktan promeson al la Eternulo, kaj
diris: Se Vi transdonos la Amonidojn en miajn manojn, 31 tiam tiu, kiu eliros
el la pordo de mia domo renkonte al mi, kiam mi feliĉe revenos de la
Amonidoj --tiu apartenu al la Eternulo, kaj mi oferos lin kiel bruloferon. 32
Kaj Jiftaĥ venis al la Amonidoj, por batali kontraŭ ili; kaj la Eternulo transdonis
ilin en liajn manojn. 33 Kaj li venkobatis ilin de Aroer ĝis Minit, dudek urbojn,
kaj ĝis Abel-Keramim --tio estis tre granda venkobato; kaj la Amonidoj
humiliĝis antaŭ la Izraelidoj.

34 Kaj Jiftaĥ venis al Micpa, al sia domo, kaj jen lia filino eliras renkonte al li
kun tamburinoj kaj danco; kaj ŝi estis lia sola infano; krom ŝi li havis neniun
filon nek filinon. 35 Kiam li ekvidis ŝin, li disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Ho
ve, mia filino! kiel forte vi min klinis, vi min malĝojigis! mi malfermis mian
buŝon antaŭ la Eternulo, kaj mi ne povas repreni la faron. 36 Kaj ŝi diris al li:
Mia patro! vi malfermis vian buŝon antaŭ la Eternulo; agu do kun mi tiel, kiel
diris via buŝo, post kiam la Eternulo faris al vi venĝon kontraŭ viaj malamikoj,
kontraŭ la Amonidoj. 37 Kaj ŝi diris al sia patro: Faru por mi jenon: lasu min
for por du monatoj, kaj mi iros, mi iros sur la montojn kaj priploros mian
virgecon, mi kune kun miaj amikinoj. 38 Kaj li diris: Iru; kaj li forsendis ŝin
por du monatoj. Kaj ŝi iris kune kun siaj amikinoj kaj priploris sian virgecon
sur la montoj. 39 Kaj kiam pasis la du monatoj, ŝi revenis al sia patro, kaj li
plenumis sur ŝi sian sanktan promeson, kiun li faris; kaj ŝi ne ekkonis viron.
Kaj fariĝis moro en Izrael, 40 ke ĉiujare la filinoj de Izrael iras priplori la filinon
de Jiftaĥ, la Gileadano, dum kvar tagoj en jaro.

Ĉapitro 12

1 Kaj kolektiĝis la Efraimidoj kaj iris norden, kaj diris al Jiftaĥ: Kial vi iris militi

kontraŭ la Amonidoj, kaj nin ne vokis, ke ni iru kun vi? vian domon kune kun
vi ni forbruligos per fajro. 2 Kaj Jiftaĥ diris al ili: Mi kaj mia popolo havis
grandan disputon kun la Amonidoj; mi kriis al vi, sed vi ne savis min el ilia
mano. 3 Kiam mi vidis, ke vi ne savas, mi elmetis al risko mian animon kaj
iris kontraŭ la Amonidojn, kaj la Eternulo transdonis ilin en miajn manojn.
Kial do vi venis hodiaŭ al mi, por malpaci kontraŭ mi? 4 Kaj Jiftaĥ kolektis
ĉiujn loĝantojn de Gilead kaj batalis kontraŭ la Efraimidoj. Kaj la loĝantoj de
Gilead venkobatis la Efraimidojn; ĉar ĉi tiuj diris: Vi estas forkurintoj el
Efraim, Gilead estas ja meze de Efraim kaj meze de Manase. 5 Kaj la
Gileadanoj baris al la Efraimidoj la transirejojn de Jordan. Kaj kiam iu el la
forkurantaj Efraimidoj diris: Mi volas transiri, tiam la Gileadanoj diris al li: Ĉu
vi estas Efraimido? Se li diris: Ne, 6 tiam ili diris al li: Diru: Ŝibolet; li diris:
Sibolet, ĉar li ne povis elparoli ĝuste; tiam ili kaptis lin kaj buĉis lin ĉe la
transirejo de Jordan. Kaj en tiu tempo falis el la Efraimidoj kvardek du mil.

7 Kaj Jiftaĥ estis juĝisto de Izrael dum ses jaroj. Kaj mortis Jiftaĥ, la
Gileadano, kaj oni enterigis lin en la urboj de Gilead.

8 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Ibcan el Bet-Leĥem. 9 Li havis tridek filojn,
kaj tridek filinojn li edzinigis eksteren, kaj tridek filinojn li prenis el ekstere
por siaj filoj. Kaj li estis juĝisto de Izrael dum sep jaroj. 10 Kaj Ibcan mortis,
kaj oni enterigis lin en Bet-Leĥem.

11 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Elon, Zebulunido, kaj li estis juĝisto de
Izrael dum dek jaroj. 12 Kaj mortis Elon, la Zebulunido, kaj oni enterigis lin
en Ajalon, en la lando de Zebulun.

13 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Abdon, filo de Hilel, Piratonano. 14 Li
havis kvardek filojn kaj tridek nepojn, kiuj rajdadis sur sepdek junaj azenoj.
Kaj li estis juĝisto de Izrael dum ok jaroj. 15 Kaj mortis Abdon, filo de Hilel, la
Piratonano, kaj oni enterigis lin en Piraton, en la lando de Efraim, sur la
monto de la Amalekidoj.

Ĉapitro 13

1 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; kaj la
Eternulo transdonis ilin en la manojn de la Filiŝtoj por kvardek jaroj.

2 Kaj estis iu homo el Corea, el la tribo de Dan, kies nomo estis Manoaĥ; lia
edzino estis senfrukta kaj ne naskis. 3 Kaj aperis anĝelo de la Eternulo al la
virino, kaj diris al ŝi: Jen vi estas senfrukta kaj ne naskas; tamen vi
gravediĝos kaj naskos filon. 4 Sed nun gardu vin, kaj ne trinku vinon nek
ebriigaĵon, kaj manĝu nenion malpuran; 5 ĉar jen vi gravediĝos kaj naskos
filon; kaj razilo ne devas tuŝi lian kapon, ĉar konsekrita al Dio estos la knabo
de el la ventro; kaj li komencos savadi Izraelon el la manoj de la Filiŝtoj. 6 Kaj

la virino iris, kaj diris al sia edzo jene: Dia homo venis al mi, kaj lia aspekto
estis kiel la aspekto de anĝelo de Dio, tre respektinda; kaj mi ne demandis
lin, de kie li estas, kaj sian nomon li ne diris al mi. 7 Kaj li diris al mi: Jen vi
gravediĝos kaj naskos filon; kaj nun ne trinku vinon nek ebriigaĵon, kaj
manĝu nenion malpuran; ĉar konsekrita al Dio estos la knabo de el la ventro
ĝis la tago de lia morto. 8 Tiam Manoaĥ ekpreĝis al la Eternulo, kaj diris: Mi
petas Vin, ho mia Sinjoro: la Dia homo, kiun Vi sendis, venu denove al ni, kaj
li instruu nin, kiel ni devas agi kun la naskota knabo. 9 Kaj Dio aŭskultis la
voĉon de Manoaĥ; kaj la anĝelo de Dio venis denove al la virino, kiam ŝi estis
sur la kampo; kaj Manoaĥ, ŝia edzo, ne estis kun ŝi. 10 La virino rapide kuris
kaj sciigis sian edzon, kaj diris al li: Jen aperis al mi la homo, kiu venis al mi
en tiu tago. 11 Kaj Manoaĥ leviĝis kaj iris post sia edzino kaj venis al la
homo, kaj diris al li: Ĉu vi estas tiu homo, kiu parolis al la virino? Kaj tiu diris:
Mi. 12 Kaj Manoaĥ diris: Se viaj vortoj plenumiĝos, tiam kiaj devas esti la
reguloj pri la knabo kaj liaj agoj? 13 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al
Manoaĥ: Kontraŭ ĉio, pri kio mi parolis al la virino, ŝi sin gardu; 14 nenion el
tio, kio devenas el vinberbranĉo, ŝi manĝu, vinon aŭ ebriigaĵon ŝi ne trinku,
kaj nenion malpuran ŝi manĝu; ĉion, kion mi ordonis al ŝi, ŝi plenumu. 15 Kaj
Manoaĥ diris al la anĝelo de la Eternulo: Permesu, ke ni retenu vin, kaj ni
pretigos por vi kapridon. 16 Sed la anĝelo de la Eternulo diris al Manoaĥ:
Kvankam vi retenos min, mi tamen ne manĝos vian panon; sed se vi volas
fari bruloferon, faru ĝin al la Eternulo. Ĉar Manoaĥ ne sciis, ke tio estas
anĝelo de la Eternulo. 17 Kaj Manoaĥ diris al la anĝelo de la Eternulo: Kia
estas via nomo? ke ni povu honori vin, kiam plenumiĝos via vorto. 18 Sed la
anĝelo de la Eternulo diris al li: Por kio vi demandas pri mia nomo? ĝi estas
neordinara. 19 Kaj Manoaĥ prenis kapridon kaj farunoferon kaj oferlevis tion
sur roko al la Eternulo. Kaj Li faris miraklon, kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion
vidis: 20 kiam la flamo leviĝis de la altaro al la ĉielo, tiam la anĝelo de la
Eternulo leviĝis en la flamo de la altaro. Kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion vidis,
kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere. 21 Kaj la anĝelo de la Eternulo ne montris sin plu
al Manoaĥ kaj al lia edzino. Tiam Manoaĥ konvinkiĝis, ke tio estas anĝelo de
la Eternulo. 22 Kaj Manoaĥ diris al sia edzino: Ni certe mortos, ĉar ni vidis
Dion. 23 Sed lia edzino diris al li: Se la Eternulo dezirus mortigi nin, Li ne
akceptus el niaj manoj bruloferon kaj farunoferon, kaj ne montrus al ni ĉion
tion, kaj nun Li ne aŭdigus al ni tion, kion Li aŭdigis. 24 Kaj la virino naskis
filon kaj donis al li la nomon Ŝimŝon. Kaj la knabo kreskis, kaj la Eternulo lin
benis. 25 Kaj la spirito de la Eternulo komencis ekscitadi lin en la Tendaro de
Dan, inter Corea kaj Eŝtaol.

Ĉapitro 14

1 Ŝimŝon iris en Timnan, kaj ekvidis en Timna virinon el la filinoj de la Filiŝtoj.
2 Kaj li iris kaj sciigis tion al sia patro kaj al sia patrino, kaj diris: Mi vidis en
Timna virinon el la filinoj de la Filiŝtoj; nun prenu ŝin al mi kiel edzinon. 3 Kaj
lia patro kaj lia patrino diris al li: Ĉu ne troviĝas virino inter la filinoj de viaj

fratoj kaj en nia tuta popolo, ke vi iras preni edzinon el la necirkumciditaj
Filiŝtoj? Sed Ŝimŝon diris al sia patro: Ŝin prenu por mi, ĉar ŝi plaĉas al mi. 4
Kaj lia patro kaj lia patrino ne sciis, ke tio estas de la Eternulo, ĉar Li serĉis
pretekston kontraŭ la Filiŝtoj; en tiu tempo la Filiŝtoj regis super Izrael.

5 Kaj Ŝimŝon kun sia patro kaj kun sia patrino iris en Timnan; kiam ili venis al
la vinberĝardenoj de Timna, juna leono blekegante venis renkonte al li. 6 Kaj
venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li disŝiris lin, kiel oni disŝiras
kapridon, kvankam li nenion havis en sia mano. Kaj li ne diris al siaj gepatroj,
kion li faris. 7 Kaj li venis kaj parolis kun la virino, kaj ŝi plaĉis al Ŝimŝon. 8
Post kelka tempo li iris denove, por preni ŝin, kaj li devojiĝis, por vidi la
kadavron de la leono; kaj jen svarmamaso da abeloj estas en la kadavro de la
leono, kaj ankaŭ mielo. 9 Kaj li prenis ĝin en siajn manojn kaj iris, manĝante
dum la irado; kaj li iris al siaj gepatroj, kaj donis al ili, kaj ili manĝis; sed li ne
diris al ili, ke el la kadavro de la leono li prenis la mielon. 10 Kaj lia patro
venis al la virino, kaj Ŝimŝon faris tie festenon, kiel ordinare faras la junuloj.
11 Kiam ili ekvidis lin, ili donis al li tridek kompanianojn, ke ili estu kun li. 12
Kaj Ŝimŝon diris al ili: Mi proponos al vi enigmon; se vi divenos ĝin al mi dum
la sep tagoj de la festeno kaj trafos, tiam mi donos al vi tridek ĉemizojn kaj
tridek kompletojn da vestoj; 13 sed se vi ne povas diveni al mi, tiam vi donos
al mi tridek ĉemizojn kaj tridek kompletojn da vestoj. Kaj ili diris al li:
Proponu vian enigmon, kaj ni aŭskultos. 14 Kaj li diris al ili:

> El manĝantaĵo devenis manĝataĵo,
> Kaj el fortaĵo devenis dolĉaĵo.

Kaj ili ne povis solvi la enigmon dum tri tagoj. 15 En la sepa tago ili diris al la
edzino de Ŝimŝon: Admonu vian edzon, ke li solvu al ni la enigmon; alie ni
forbruligos per fajro vin kaj la domon de via patro. Ĉu por senhavigi nin vi
invitis nin ĉi tien? 16 Tiam la edzino de Ŝimŝon ekploris antaŭ li, kaj diris: Vi
nur malamas min, sed ne amas; vi proponis enigmon al la filoj de mia popolo,
kaj al mi vi ne diris ĝian solvon. Kaj li diris al ŝi: Jen al miaj gepatroj mi ne
diris la solvon, kaj ĉu al vi mi ĝin diru? 17 Kaj ŝi ploris antaŭ li dum la sep
tagoj, kiujn daŭris ĉe ili la festeno; en la sepa tago li diris al ŝi la solvon, ĉar
ŝi tre insistis. Kaj ŝi diris la solvon de la enigmo al la filoj de ŝia popolo. 18
Kaj la urbanoj diris al li en la sepa tago, antaŭ la subiro de la suno: Kio estas
pli dolĉa ol mielo? kaj kio estas pli forta ol leono? Kaj li diris al ili:

> Se vi ne plugus per mia bovidino,
> Vi ne trovus la solvon de mia enigmo.

19 Kaj venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li iris en Aŝkelonon kaj
mortigis tie tridek homojn kaj prenis iliajn vestojn kaj donis la kompletojn de
iliaj vestoj al la solvintoj de la enigmo. Sed ekflamis lia kolero, kaj li foriris en
la domon de sia patro. 20 Kaj la edzino de Ŝimŝon fariĝis edzino de lia

festena kompaniulo, kiu kompaniis al li.

Ĉapitro 15

1 Post kelka tempo, en la tempo de rikoltado de tritiko, Ŝimŝon vizitis sian
edzinon, alportante kapridon, kaj diris: Mi envenos al mia edzino en la
internan ĉambron. Sed ŝia patro ne permesis al li eniri. 2 Kaj ŝia patro diris:
Mi pensis, ke vi ekmalamis ŝin, kaj mi donis ŝin al via amiko. Jen ŝia pli juna
fratino estas ja pli bela ol ŝi; ŝi fariĝu via, anstataŭ tiu. 3 Sed Ŝimŝon diris al
ili: Ĉi tiun fojon mi estos senkulpa antaŭ la Filiŝtoj, se mi faros al ili malbonon.
4 Kaj Ŝimŝon iris, kaj kaptis tricent vulpojn kaj prenis torĉojn, kaj turnis
voston al vosto kaj alligis po unu torĉo meze inter ĉiuj du vostoj. 5 Kaj li
ekbruligis per fajro la torĉojn kaj pelis ilin sur la grenkampojn de la Filiŝtoj kaj
forbruligis la garbojn kaj la vinberĝardenojn kaj la olivarbojn. 6 Kaj la Filiŝtoj
diris: Kiu tion faris? Kaj oni respondis: Ŝimŝon, bofilo de la Timnaano; ĉar ĉi
tiu prenis lian edzinon kaj fordonis ŝin al lia amiko. Kaj la Filiŝtoj iris kaj
forbruligis per fajro ŝin kaj ŝian patron. 7 Tiam Ŝimŝon diris al ili: Se vi agas
tiel, tiam mi ne ĉesos, antaŭ ol mi faros venĝon kontraŭ vi. 8 Kaj li forte batis
al ili la krurojn kaj la lumbojn; poste li iris kaj ekloĝis en la fendego de la roko
Etam.

9 Tiam la Filiŝtoj iris kaj stariĝis tendare en la regiono de Jehuda kaj etendiĝis
ĝis LeĤi. 10 Kaj la Jehudaidoj diris: Pro kio vi eliris kontraŭ nin? Kaj ili
respondis: Ni venis, por ligi Ŝimŝonon, por agi kun li, kiel li agis kun ni. 11
Tiam iris tri mil homoj el Jehuda al la fendego de la roko Etam, kaj diris al
Ŝimŝon: Ĉu vi ne scias, ke la Filiŝtoj regas super ni? kion do vi faris al ni? Kaj
li diris al ili: Kiel ili agis kun mi, tiel mi agis kun ili. 12 Kaj ili diris al li: Ni
venis, por ligi vin, por doni vin en la manojn de la Filiŝtoj. Tiam Ŝimŝon diris
al ili: Ĵuru al mi, ke vi ne mortigos min. 13 Kaj ili diris al li jene: Ne; ni nur
ligos vin kaj transdonos vin en iliajn manojn, sed certe ni ne mortigos vin.
Kaj ili ligis lin per du novaj ŝnuroj kaj elkondukis lin el la roko. 14 Kiam li
venis al LeĤi, la Filiŝtoj ĝojkriante iris renkonte al li. Sed venis sur lin la
spirito de la Eternulo, kaj la ŝnuroj, kiuj estis sur liaj brakoj, fariĝis kiel lino,
bruligita de fajro, kaj liaj katenoj disfalis de liaj manoj. 15 Kaj li trovis freŝan
makzelon de azeno, kaj li etendis sian manon kaj prenis ĝin kaj mortigis per
ĝi mil homojn. 16 Kaj Ŝimŝon diris:

> Per makzelo de azeno grandegan amason,
> Per makzelo de azeno mi mortigis mil homojn.

17 Kiam li finis paroli, li forĵetis el sia mano la makzelon; kaj li donis al tiu
loko la nomon Ramat-LeĤi. 18 Kaj li eksentis grandan soifon, kaj li ekvokis al
la Eternulo, kaj diris: Vi faris per la mano de Via sklavo tiun grandan savon;
kaj nun mi devas morti de soifo kaj fali en la manojn de la necirkumciditoj!
19 Tiam Dio fendis kavon, kiu estis en LeĤi, kaj eliris el ĝi akvo; kaj li trinkis,

kaj lia spirito revenis, kaj li reviviĝis. Tial ĝi ricevis la nomon ĝis la nuna tago:
Fonto de la Vokanto en Leĥi. 20 Kaj li estis juĝisto de Izrael en la tempo de la
Filiŝtoj dum dudek jaroj.

Ĉapitro 16

1 Ŝimŝon iris en Gazan kaj vidis tie malĉastulinon kaj eniris al ŝi. 2 Al la
Gazaanoj oni diris: Ŝimŝon venis ĉi tien; kaj ili ĉirkaŭis lin kaj spione atendis
lin dum la tuta nokto ĉe la pordego de la urbo, kaj staris senbrue dum la tuta
nokto, dirante: Antaŭ la mateniĝo ni lin mortigos. 3 Ŝimŝon kuŝis ĝis
noktomezo; je noktomezo li leviĝis kaj kaptis la pordojn de la urba pordego
kune kun ambaŭ fostoj kaj levis ilin kune kun la riglilo kaj metis sur siajn
ŝultrojn, kaj forportis ilin sur la supron de la monto, kiu estas antaŭ Ĥebron.

4 Post tio li ekamis virinon en la valo Sorek; ŝia nomo estis Delila. 5 Kaj venis
al ŝi la estroj de la Filiŝtoj, kaj diris al ŝi: Allogu lin, kaj vidu, en kio konsistas
lia granda forto, kaj per kio ni povus fortosuperi lin, ke ni ligu lin kaj humiligu
lin; tiam ni donos al vi ĉiu po mil kaj cent arĝentaj moneroj. 6 Kaj Delila diris
al Ŝimŝon: Diru al mi, mi petas, en kio konsistas via granda forto, kaj per kio
oni povas ligi vin, por humiligi vin. 7 Kaj Ŝimŝon diris al ŝi: Se oni ligos min
per sep freŝaj ne sekiĝintaj ŝnuroj, tiam mi senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj
homoj. 8 Tiam la estroj de la Filiŝtoj alportis al ŝi sep freŝajn ne sekiĝintajn
ŝnurojn, kaj ŝi ligis lin per ili. 9 Kaj dum la embuskuloj sidis ĉe ŝi en alia
ĉambro, ŝi diris al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Tiam li disŝiris la ŝnurojn, kiel
oni disŝiras fadenon el stupo, kiam fajro ĝin bruldifektis. Kaj oni ne sciiĝis pri
lia forto. 10 Kaj Delila diris al Ŝimŝon: Jen vi trompis min kaj diris al mi
mensogon; nun diru al mi, per kio oni povas vin ligi. 11 Kaj li diris al ŝi: Se
oni min ligos per novaj ŝnuroj, kiuj ne estis uzitaj por laboro, tiam mi
senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj homoj. 12 Tiam Delila prenis novajn
ŝnurojn kaj ligis lin per ili, kaj diris al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Dume la
embuskuloj sidis en alia ĉambro. Kaj li deŝiris ilin de siaj brakoj kiel fadenon.
13 Kaj Delila diris al Ŝimŝon: Ĝis nun vi trompas min kaj diras al mi
mensogojn; diru al mi, per kio oni povas vin ligi. Kaj li diris al ŝi: Se vi
interteksos la sep buklojn de mia kapo kun ŝpinaĵo. 14 Kaj ŝi alfortikigis ilin
per najlo, kaj diris al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Kaj li vekiĝis el sia dormo
kaj eltiris la interteksan najlon kune kun la ŝpinaĵo. 15 Tiam ŝi diris al li: Kial
vi diras, ke vi amas min, dum tamen via koro ne estas kun mi? jam tri fojojn
vi trompis min, kaj ne diris al mi, en kio konsistas via granda forto. 16 Kaj ĉar
ŝi tedadis lin per siaj vortoj ĉiutage kaj turmentadis lin, lia animo morte
laciĝis. 17 Kaj li malkaŝis al ŝi sian tutan koron, kaj diris al ŝi: Tondilo ne tuŝis
mian kapon, ĉar mi estas konsekrita al Dio de el la ventro de mia patrino. Se
oni tondos miajn harojn, tiam forlasos min mia forto, mi senfortiĝos kaj
fariĝos kiel la aliaj homoj. 18 Kiam Delila vidis, ke li malkaŝis al ŝi sian tutan
koron, ŝi sendis kaj vokigis la estrojn de la Filiŝtoj, dirante: Venu ĉi tiun fojon,
ĉar li malkaŝis al mi sian tutan koron. Kaj venis al ŝi la estroj de la Filiŝtoj kaj

alportis la arĝenton en siaj manoj. 19 Kaj ŝi endormigis lin sur siaj genuoj,
kaj alvokis homon, kaj detondigis la sep buklojn de lia kapo. Kaj ŝi komencis
humiligadi lin, kaj lia forto lin forlasis. 20 Kaj ŝi diris: Filiŝtoj iras al vi,
Ŝimŝon! Li vekiĝis de sia dormo, kaj diris: Mi eliros, kiel ĉiufoje, kaj mi
vigliĝos; sed li ne sciis, ke la Eternulo forlasis lin. 21 Kaj la Filiŝtoj kaptis lin
kaj elpikis liajn okulojn, kaj venigis lin en Gazan kaj ligis lin per kupraj ĉenoj;
kaj li devis mueli en la malliberejo. 22 Dume la haroj de lia kapo komencis
rekreski post la fortondo.

23 La estroj de la Filiŝtoj kunvenis, por alporti grandan oferon al sia dio
Dagon kaj por festeni, kaj ili diris: Nia dio transdonis en niajn manojn nian
malamikon Ŝimŝon. 24 Kaj la popolo vidis lin, kaj gloris sian dion, dirante:
Nia dio transdonis en niajn manojn nian malamikon kaj la ruiniganton de nia
lando kaj la mortiginton de multaj el ni. 25 Kiam ilia koro gajiĝis, ili diris:
Voku Ŝimŝonon, ke li amuzu nin. Kaj oni vokis Ŝimŝonon el la malliberejo, kaj
li faris amuzon al ili, kaj oni starigis lin inter la kolonoj. 26 Kaj Ŝimŝon diris al
la junulo, kiu kondukis lin je la mano: Lasu min, ke mi palpu la kolonojn, sur
kiuj la domo staras, kaj mi apogos min al ili. 27 Kaj la domo estis plena de
viroj kaj virinoj, kaj tie estis ĉiuj estroj de la Filiŝtoj; kaj sur la tegmento estis
ĉirkaŭ tri mil viroj kaj virinoj, kiuj rigardis la amuzadon de Ŝimŝon. 28 Kaj
Ŝimŝon vokis al la Eternulo, kaj diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, mi petas,
rememoru min kaj fortigu min nur ĉi tiun fojon, ho Dio, por ke mi faru al la
Filiŝtoj venĝon per unu fojo pro miaj du okuloj. 29 Kaj Ŝimŝon kaptis la du
mezajn kolonojn, sur kiuj staris la domo, kaj apogis sin al ili, al unu per sia
dekstra mano kaj al la dua per sia maldekstra mano. 30 Kaj Ŝimŝon diris:
Mortu mia animo kune kun la Filiŝtoj! Kaj li ekpremis forte; kaj falis la domo
sur la estrojn, kaj sur la tutan popolon, kiu estis en ĝi. Kaj la nombro de la
mortintoj, kiujn li mortigis ĉe sia morto, estis pli granda, ol la nombro de tiuj,
kiujn li mortigis dum sia vivo. 31 Kaj venis liaj fratoj kaj la tuta domo de lia
patro kaj prenis lin, kaj iris kaj enterigis lin inter Corea kaj Eŝtaol, en la tombo
de lia patro Manoaĥ. Li estis juĝisto de Izrael dum dudek jaroj.

Ĉapitro 17

1 Estis homo sur la monto de Efraim; lia nomo estis Miĥa. 2 Li diris al sia
patrino: La mil kaj cent arĝentaj moneroj, kiujn oni prenis de vi kaj pro kiuj vi
malbenis antaŭ miaj oreloj, jen la arĝento estas ĉe mi; mi prenis ĝin. Kaj lia
patrino diris: Mia filo estu benata de la Eternulo. 3 Kaj li redonis la mil kaj
cent arĝentajn monerojn al sia patrino. Kaj lia patrino diris: Mi dediĉis la
arĝenton al la Eternulo el mia mano por mia filo, por fari figuron kaj idolon;
nun mi redonas ĝin al vi. 4 Sed li redonis la arĝenton al sia patrino. Lia
patrino prenis ducent arĝentajn monerojn kaj donis ilin al orfandisto, kaj li
faris el tio figuron kaj idolon, kiu restis en la domo de Miĥa. 5 Tiu homo Miĥa
havis domon de dio; kaj li faris efodon kaj domajn diojn, kaj konsekris unu el
siaj filoj, ke li estu por li pastro. 6 En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu

faradis tion, kio plaĉis al li.

7 Estis junulo el Bet-Leĥem de Jehuda, el familio de Jehudaidoj, li estis Levido
kaj loĝis tie. 8 Tiu homo iris el la urbo, el Bet-Leĥem de Jehuda, por ekloĝi
tie, kie li trovos oportune. Kaj li venis dum sia vojirado sur la monton de
Efraim al la domo de Miĥa. 9 Kaj Miĥa diris al li: De kie vi venas? Kaj tiu diris
al li: Mi estas Levido el Bet-Leĥem de Jehuda, kaj mi iras, por ekloĝi tie, kie
mi trovos oportune. 10 Tiam Miĥa diris al li: Restu ĉe mi kaj estu por mi
patro kaj pastro, kaj mi donados al vi po dek arĝentaj moneroj ĉiujare kaj
necesajn vestojn kaj manĝaĵon. Kaj la Levido iris. 11 Kaj la Levido konsentis
resti ĉe tiu homo, kaj la junulo estis por li kiel unu el liaj filoj. 12 Kaj Miĥa
konsekris la Levidon, kaj la junulo fariĝis por li pastro kaj loĝis en la domo de
Miĥa. 13 Kaj Miĥa diris: Nun mi scias, ke la Eternulo bonfaros al mi, ĉar
Levido fariĝis por mi pastro.

Ĉapitro 18

1 En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; kaj en tiu tempo la tribo de Dan
serĉis por si posedaĵon, por ekloĝi, ĉar ĝis tiu tempo ili ne ricevis posedaĵon
inter la triboj de Izrael. 2 Kaj la Danidoj sendis kvin homojn el sia tribo, el siaj
reprezentantoj, virojn batalkapablajn el Corea kaj Eŝtaol, por rigardi la landon
kaj esplori ĝin, kaj diris al ili: Iru, esploru la landon. Kaj ili venis sur la
monton de Efraim al la domo de Miĥa kaj tranoktis tie. 3 Kiam ili estis kun la
domanoj de Miĥa, ili rekonis la voĉon de la juna Levido, kaj eniris tien, kaj
diris al li: Kiu venigis vin ĉi tien? kaj kion vi faris ĉi tie? kaj kion vi bezonas ĉi
tie? 4 Kaj li diris al ili: Tiel kaj tiel agis kun mi Miĥa, kaj li dungis min, kaj mi
fariĝis pastro por li. 5 Kaj ili diris al li: Demandu, ni petas, Dion, por ke ni
eksciu, ĉu estos sukcesa nia vojo, kiun ni iras. 6 Kaj la pastro diris al ili: Iru
en paco; laŭ la Eternulo estas via vojo, kiun vi iras.

7 Kaj tiuj kvin viroj ekiris kaj venis en Laiŝon, kaj vidis la popolon, ke ĝi tie
loĝas senzorge, laŭ la maniero de la Cidonanoj, trankvile kaj fide, kaj neniu
per io ofendas ilin en la lando aŭ regas super ili, kaj de la Cidonanoj ili estas
malproksime kaj kun neniu ili havas ian aferon. 8 Kaj ili venis al siaj fratoj en
Corean kaj Eŝtaolon; kaj iliaj fratoj diris al ili: Kion vi raportos? 9 Kaj ili diris:
Leviĝu, kaj ni iru kontraŭ ilin; ĉar ni vidis, ke la lando estas tre bona; estu
trankvilaj, ne prokrastu iri kaj veni kaj ekposedi la landon. 10 Kiam vi venos,
vi venos al popolo, kiu ne pensas pri danĝero, kaj la lando estas vasta; Dio
transdonas ĝin en viajn manojn; tio estas loko, kie mankas nenio, kio estas
sur la tero.

11 Kaj elmoviĝis el tie el la tribo de la Danidoj, el Corea kaj Eŝtaol, sescent
viroj, zonitaj per bataliloj. 12 Kaj ili iris, kaj stariĝis tendare en Kirjat-Jearim,
en la regiono de Jehuda. Tial oni ĝis nun nomas tiun lokon Tendaro de Dan;
ĝi estas post Kirjat-Jearim. 13 Kaj ili iris de tie sur la monton de Efraim kaj

venis al la domo de Miĥa. 14 Kaj la kvin viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la
landon Laiŝ, diris al siaj fratoj: Ĉu vi scias, ke en ĉi tiuj domoj troviĝas efodo
kaj domaj dioj kaj figuro kaj idolo? pripensu do, kion vi devas fari. 15 Kaj ili
turniĝis tien kaj eniris la domon de la juna Levido, en la domon de Miĥa, kaj
salutis lin. 16 La sescent viroj el la Danidoj, zonitaj per siaj bataliloj, staris
antaŭ la pordego. 17 Kaj la kvin viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la landon,
eniris tien kaj prenis la figuron kaj la efodon kaj la domajn diojn kaj la idolon.
Dume la pastro staris antaŭ la pordego, kun la sescent viroj, zonitaj per
bataliloj. 18 Kiam tiuj eniris en la domon de Miĥa, kaj prenis la figuron, la
efodon, la domajn diojn, kaj la idolon, la pastro diris al ili: Kion vi faras? 19
Sed ili diris al li: Silentu, metu vian manon sur vian buŝon; kaj iru kun ni kaj
estu por ni patro kaj pastro; ĉu pli bone estas por vi esti pastro por la domo
de unu homo, ol esti pastro por tribo kaj gento en Izrael? 20 Kaj tio bone
plaĉis al la pastro, kaj li prenis la efodon kaj la domajn diojn kaj la figuron kaj
iris inter la popolon. 21 Kaj ili turniĝis kaj iris, kaj sendis la infanojn kaj la
brutojn kaj la pakaĵojn antaŭ sin. 22 Kiam ili malproksimiĝis de la domo de
Miĥa, la homoj, kiuj estis en la domoj najbaraj de Miĥa, kun krio kolektiĝis kaj
kuris post la Danidoj. 23 Kaj ili kriis al la Danidoj; kaj ĉi tiuj turnis siajn
vizaĝojn, kaj diris al Miĥa: Kio estas al vi, ke vi faras krion? 24 Kaj li diris:
Miajn diojn, kiujn mi faris, vi forprenis, kaj ankaŭ la pastron, kaj vi foriris; kaj
kio ankoraŭ estas al mi? kial do vi demandas, kio estas al mi? 25 Kaj la
Danidoj diris al li: Ne aŭdigu vian voĉon antaŭ ni, ĉar alie atakos vin koleraj
homoj kaj vi pereigos vian animon kaj la animon de via domo. 26 Kaj la
Danidoj foriris sian vojon. Kaj Miĥa vidis, ke ili estas pli fortaj ol li; kaj li
returniĝis kaj revenis en sian domon. 27 Sed tiuj prenis tion, kion faris Miĥa,
kaj la pastron, kiu estis ĉe li; kaj ili venis en Laiŝon, kontraŭ la popolon
trankvilan kaj senzorgan, kaj venkobatis ĝin per la glavo; kaj la urbon ili
forbruligis per fajro. 28 Kaj estis neniu savanto, ĉar ĝi estis malproksime de
Cidon kaj ili havis neniajn aferojn kun iu, kaj ĝi estis en la valo, kiu troviĝas
apud Bet-Reĥob. Ili konstruis la urbon kaj ekloĝis en ĝi. 29 Ili donis al la urbo
la nomon Dan, laŭ la nomo de sia patro, kiu naskiĝis de Izrael; antaŭe la
nomo de la urbo estis Laiŝ. 30 Kaj la Danidoj starigis al si la figuron; kaj
Jehonatan, filo de Gerŝom, filo de Manase, li kaj liaj filoj estis pastroj por la
tribo de la Danidoj, ĝis la tago, kiam ili estis forkaptitaj el la lando. 31 Kaj
dum la tuta tempo, kiam la domo de Dio estis en Ŝilo, ili havis ĉe si la idolon
de Miĥa, kiun li faris.

Ĉapitro 19

1 En tiu tempo, kiam ne ekzistis reĝo ĉe Izrael, loĝis iu Levido sur la deklivo
de la monto de Efraim. Li prenis al si kromedzinon el Bet-Leĥem de Jehuda.
2 Kaj lia kromedzino perfidis lin kaj foriris de li en la domon de sia patro en
Bet-Leĥem de Jehuda, kaj ŝi restis tie kvar monatojn. 3 Kaj leviĝis ŝia edzo
kaj iris al ŝi, por paroli al ŝia koro, por revenigi ŝin; kun li estis lia junulo kaj
paro da azenoj. Kaj ŝi enirigis lin en la domon de sia patro; kaj la patro de la

juna virino lin ekvidis kaj akceptis lin kun ĝojo. 4 Kaj retenis lin lia bopatro, la
patro de la juna virino, kaj li restis ĉe li dum tri tagoj; kaj ili manĝis kaj trinkis
kaj tranoktis tie. 5 En la kvara tago ili leviĝis frue matene, kaj li intencis
foriri; sed la patro de la juna virino diris al sia bofilo: Fortigu vian koron per
peco da pano; kaj poste vi iros. 6 Kaj ili restis, kaj ambaŭ kune manĝis kaj
trinkis. Kaj la patro de la juna virino diris al la viro: Mi petas vin, tranoktu kaj
ĝojigu vian koron. 7 La viro leviĝis, por foriri; sed lia bopatro insiste petis lin,
kaj li restis kaj tranoktis tie. 8 En la kvina tago li leviĝis frue matene, por iri;
sed la patro de la juna virino diris: Fortigu, mi petas, vian koron, kaj ne
rapidu, ĝis finiĝos la tago. Kaj ili ambaŭ manĝis. 9 Kaj la viro leviĝis, por iri,
li kaj lia kromedzino kaj lia junulo. Sed lia bopatro, la patro de la juna virino,
diris al li: Jen finiĝis la tago kaj fariĝas vespero, tranoktu do, mi petas; jen la
tago finiĝis, tranoktu ĉi tie, ke via koro faru al si ĝojon; morgaŭ frue vi
leviĝos, por iri vian vojon, kaj vi iros al via tendo. 10 Sed la viro ne volis
tranokti; li leviĝis kaj iris. Kaj li venis al la ĉirkaŭaĵo de Jebus (tio estas
Jerusalem); kun li estis paro da ŝarĝitaj azenoj, kaj ankaŭ lia kromedzino. 11
Kiam ili estis antaŭ Jebus, la tago jam forte kliniĝis. Kaj la junulo diris al sia
sinjoro: Venu, ni eniru en ĉi tiun urbon de la Jebusidoj, kaj ni tranoktu en ĝi.
12 Sed lia sinjoro diris al li: Ni ne eniros en urbon de aligentuloj, kiuj ne estas
el la Izraelidoj; ni iros pluen, ĝis Gibea. 13 Kaj li diris al sia junulo: Iru, ke ni
alproksimiĝu al unu el la lokoj, kaj ni tranoktu en Gibea aŭ en Rama. 14 Kaj
ili iris pluen kaj iris; kaj la suno subiris antaŭ ili apud Gibea, kiu apartenis al la
Benjamenidoj. 15 Kaj ili turniĝis tien, por eniri kaj tranokti en Gibea. Kaj li
eniris kaj sidiĝis sur la strato; sed neniu invitis ilin en la domon, por tranokti.
16 Sed jen iu maljunulo venis vespere de sia laboro de la kampo; li estis de la
monto de Efraim kaj loĝis tiutempe en Gibea; kaj la loĝantoj de tiu loko estis
Benjamenidoj. 17 Li levis siajn okulojn kaj ekvidis la fremdan homon sur la
strato de la urbo. Kaj la maljunulo diris: Kien vi iras? kaj de kie vi venas? 18
Kaj tiu diris al li: Ni iras el Bet-Leĥem de Jehuda al la deklivo de la monto de
Efraim, de kie mi estas. Mi iris al Bet-Leĥem de Jehuda, kaj nun mi iras al la
domo de la Eternulo; kaj neniu invitas min en la domon. 19 Ni havas pajlon
kaj manĝaĵon por niaj azenoj, ankaŭ panon kaj vinon mi havas por mi kaj por
via sklavino, kaj por la junulo, kiu estas kun viaj sklavoj; nenio mankas al ni.
20 Kaj la maljunulo diris: Paco estu al vi; ĉion, kio mankus al vi, mi prenas sur
min; nur ne tranoktu sur la strato. 21 Kaj li envenigis lin en sian domon, kaj li
donis manĝaĵon al la azenoj; kaj ili lavis siajn piedojn kaj manĝis kaj trinkis.
22 Dum ili ĝojigadis sian koron, jen la loĝantoj de la urbo, homoj malmoralaj,
ĉirkaŭis la domon, frapis je la pordo, kaj diris al la maljuna domomastro jene:
Eligu la homon, kiu venis en vian domon, ke ni lin ekkonu. 23 Tiam eliris al
ili la domomastro, kaj diris al ili: Ne, miaj fratoj, ne faru malbonon; ĉar tiu
homo venis en mian domon, ne faru tian malnoblaĵon. 24 Jen mi havas
filinon virgulinon, kaj li havas kromedzinon; mi eligos ilin, kaj vi malhonoru
ilin, kaj faru al ili tion, kio plaĉas al vi; sed kun ĉi tiu viro ne faru tian
abomenindaĵon. 25 Sed la homoj ne volis aŭskulti lin. Tiam la viro prenis
sian kromedzinon kaj eligis al ili sur la straton. Kaj ili ekkonis ŝin, kaj faris al

si amuzon kun ŝi dum la tuta nokto, ĝis la mateno; kaj ili forliberigis ŝin, kiam leviĝis la matenruĝo. 26 Kaj la virino venis antaŭ la mateniĝo, kaj falis antaŭ la pordo de la domo de tiu homo, kie estis ŝia sinjoro; kaj ŝi kuŝis, ĝis fariĝis lume. 27 Matene leviĝis ŝia sinjoro kaj malfermis la pordon de la domo, kaj eliris, por iri sian vojon; kaj jen li vidas, ke la virino, lia kromedzino, kuŝas antaŭ la pordo de la domo, kaj ŝiaj manoj estas sur la sojlo. 28 Kaj li diris al ŝi: Leviĝu, kaj ni iros. Sed estis nenia respondo. Tiam li prenis ŝin sur la azenon, leviĝis, kaj iris al sia loko. 29 Kiam li venis en sian domon, li prenis tranĉilon, prenis sian kromedzinon kaj distranĉis ŝin kun ŝiaj ostoj en dek du partojn kaj dissendis tion en ĉiujn regionojn de Izrael. 30 Kaj ĉiu, kiu tion vidis, diris: Ne estis kaj ne vidiĝis io simila de post la tago, kiam la Izraelidoj eliris el la lando Egipta, ĝis nun; atentu tion, konsiliĝu, kaj decidu.

Ĉapitro 20

1 Kaj eliris ĉiuj Izraelidoj, kaj kolektiĝis la tuta komunumo kiel unu homo, de Dan ĝis Beer-Ŝeba, kaj la lando Gilead, antaŭ la Eternulo en Micpa. 2 Kaj kunvenis la estroj de la tuta popolo, ĉiuj triboj de Izrael, en la kunvenejon de la popolo de Dio, kvarcent mil piedirantoj kapablaj eltiri glavon. 3 La Benjamenidoj aŭdis, ke la Izraelidoj venis en Micpan. Kaj la Izraelidoj diris: Diru, kiamaniere okazis tiu malbonaĵo? 4 Tiam respondis la Levido, la edzo de la mortigita virino, kaj diris: Mi venis en Gibean de la Benjamenidoj, mi kun mia kromedzino, por tranokti. 5 Kaj leviĝis kontraŭ min la loĝantoj de Gibea, kaj ĉirkaŭis pro mi la domon nokte. Min ili intencis mortigi, kaj mian kromedzinon ili turmentis tiel, ke ŝi mortis. 6 Tiam mi prenis mian kromedzinon, distranĉis ŝin kaj dissendis en ĉiujn regionojn de Izrael; ĉar ili faris malĉastaĵon kaj malnoblaĵon en Izrael. 7 Jen vi ĉiuj estas Izraelidoj; faru konsiliĝon kaj decidon ĉi tie. 8 Kaj leviĝis la tuta popolo kiel unu homo, kaj diris: Neniu el ni iros al sia tendo, kaj neniu el ni revenos al sia domo; 9 sed jen estas, kion ni faros al Gibea: ni lotos pri ĝi; 10 kaj ni prenos po dek homoj el ĉiu cento, el ĉiuj triboj, po cent el mil kaj po mil el dek mil, ke ili alportu manĝaĵon por la popolo, por ke ĉi tiu iru en Gibean de la Benjamenidoj, kaj agu kontraŭ ĝi konforme al la malnoblaĵo, kiun ĝi faris en Izrael. 11 Kaj kolektiĝis kontraŭ la urbo ĉiuj Izraelidoj unuanime, kiel unu homo.

12 Kaj la triboj de Izrael sendis homojn al ĉiuj familioj de Benjamen, por diri: Kio estas la malbonaĵo, kiu estas farita ĉe vi? 13 Eligu do nun la kanajlajn homojn, kiuj estas en Gibea, kaj ni mortigos ilin kaj ekstermos la malbonon el Izrael. Sed la Benjamenidoj ne volis obei la voĉon de siaj fratoj, la Izraelidoj. 14 Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis el la urboj en Gibea, por eliri milite kontraŭ la Izraelidojn. 15 Kaj la nombro de la Benjamenidoj el la urboj en tiu tago estis dudek ses mil homoj pretaj eltiri glavon; krom tio el la loĝantoj de Gibea estis la nombro de sepcent homoj plej taŭgaj. 16 El tiu tuta popolo estis sepcent homoj plej taŭgaj, maldekstruloj; ĉiu el ili povis ĵeti ŝtonon kontraŭ haron, kaj ne maltrafi.

17 Kaj la nombro de la Izraelidoj, krom la Benjamenidoj, estis kvarcent mil
homoj pretaj eltiri glavon; ĉiuj ili estis batalkapablaj. 18 Kaj ili leviĝis kaj iris
en Bet-Elon kaj demandis Dion, kaj la Izraelidoj diris: Kiu el ni devas iri
antaŭe milite kontraŭ la Benjamenidojn? Kaj la Eternulo diris: Jehuda antaŭe.
19 Kaj la Izraelidoj leviĝis matene kaj eksieĝis Gibean. 20 Kaj la Izraelidoj
eliris milite kontraŭ la Benjamenidojn, kaj la Izraelidoj komencis batalon
kontraŭ ili antaŭ Gibea. 21 Kaj eliris la Benjamenidoj el Gibea kaj batis en tiu
tago el la Izraelidoj dudek du mil homojn sur la teron. 22 Sed la popolo de la
Izraelidoj ekscitis sian kuraĝon, kaj denove komencis batalon sur la loko, kie
ili batalis en la unua tago. 23 Kaj la Izraelidoj iris kaj ploris antaŭ la Eternulo
ĝis la vespero, kaj demandis la Eternulon, dirante: Ĉu ni devas plue
alproksimiĝi milite al la Benjamenidoj, niaj fratoj? Kaj la Eternulo diris: Iru
kontraŭ ilin.

24 Kaj la Izraelidoj alpaŝis al la Benjamenidoj en la dua tago. 25 Kaj la
Benjamenidoj eliris al ili renkonte el Gibea en la dua tago kaj batis el la
Izraelidoj ankoraŭ dek ok mil homojn sur la teron; ĉiuj ili estis eltirantoj de
glavo. 26 Tiam ĉiuj Izraelidoj kaj la tuta popolo iris kaj venis en Bet-Elon kaj
ploris kaj restis tie antaŭ la Eternulo kaj fastis en tiu tago ĝis la vespero kaj
alportis bruloferojn kaj pacoferojn antaŭ la Eternulon. 27 Kaj la Izraelidoj
demandis la Eternulon (tie estis en tiu tempo la kesto de interligo de Dio, 28
kaj Pineĥas, filo de Eleazar, filo de Aaron, staris antaŭ ĝi en tiu tempo); kaj ili
diris: Ĉu ni devas plue elpaŝi batale kontraŭ niajn fratojn la Benjamenidojn,
aŭ ĉu ni devas ĉesi? Kaj la Eternulo diris: Iru, ĉar morgaŭ Mi transdonos ilin
en viajn manojn. 29 Kaj la Izraelidoj aranĝis embuskojn ĉirkaŭe de Gibea.

30 Kaj la Izraelidoj eliris kontraŭ la Benjamenidojn en la tria tago kaj stariĝis
kontraŭ Gibea kiel antaŭe. 31 Kaj la Benjamenidoj eliris kontraŭ la popolon,
malproksimiĝis de la urbo, kaj komencis batadi la popolon kiel en la antaŭaj
fojoj, sur la vojoj, el kiuj unu iras al Bet-El kaj la dua al Gibea, kaj mortigis pli-
malpli tridek homojn el la Izraelidoj. 32 Kaj la Benjamenidoj diris al si: Ili
falas antaŭ ni kiel antaŭe. Kaj la Izraelidoj diris: Ni kuru, por ke ni ellogu ilin
el la urbo sur la vojon. 33 Kaj ĉiuj Izraelidoj leviĝis de sia loko kaj stariĝis en
Baal-Tamar. Kaj la embuskuloj de la Izraelidoj ĵetis sin el sia loko, el la
kaverno Geba. 34 Kaj venis antaŭ Gibean dek mil elektitaj viroj el la tuta
Izrael, kaj estis kruela batalo; kaj ili ne sciis, ke trafos ilin malbono. 35 Kaj la
Eternulo frapis la Benjamenidojn antaŭ la Izraelidoj; kaj la Izraelidoj ekstermis
en tiu tago el la Benjamenidoj dudek kvin mil kaj cent homojn; ĉiuj ili estis
eltirantoj de glavo.

36 La Benjamenidoj vidis, ke tiuj estis frapitaj kaj la Izraelidoj cedis la lokon al
la Benjamenidoj; ĉar ili fidis la embuskon, kiun ili aranĝis ĉe Gibea. 37 Kaj la
embuskuloj rapidis kaj ĵetis sin kontraŭ Gibean, kaj la embuskuloj eniris kaj
batis la tutan urbon per glavo. 38 Estis interkonsentite inter la Izraelidoj kaj

la embuskuloj, ke ĉi tiuj suprenigos grandan kolonon da fumo el la urbo. 39
Kiam la Izraelidoj retiriĝis dum la batalo, kaj la Benjamenidoj komencis
mortigi Izraelidojn kaj mortigis pli-malpli tridek homojn, kaj diris: Ili falas
antaŭ ni kiel en la unua batalo: 40 tiam komencis leviĝadi el la urbo kolono
da fumo. La Benjamenidoj ekrigardis returne, kaj ili ekvidis, ke el la tuta urbo
leviĝas flamoj al la ĉielo. 41 Kaj la Izraelidoj returniĝis, kaj la Benjamenidoj
terure konsterniĝis; ĉar ili vidis, ke malfeliĉo ilin trafis. 42 Kaj ili turniĝis
antaŭ la Izraelidoj, al la vojo, kiu kondukas al la dezerto; sed la batalo
postkuris ilin, kaj la elirintoj el la urboj ekstermis ilin dumvoje, 43 ĉirkaŭis la
Benjamenidojn, persekutis ilin ĝis Menuĥa, kaj piedpremis ilin ĝis la orienta
flanko de Gibea. 44 Kaj falis el la Benjamenidoj dek ok mil homoj; ĉiuj ili estis
fortaj militistoj. 45 Kaj ili sin turnis kaj ekkuris al la dezerto, al la roko Rimon;
kaj oni batis el ili sur la vojo kvin mil homojn, kaj oni postkuris ilin ĝis Gidom
kaj batis el ili ankoraŭ du mil homojn. 46 La nombro de ĉiuj falintoj el la
Benjamenidoj en tiu tago estis dudek kvin mil homoj eltirantoj de glavo; ĉiuj
ili estis fortaj militistoj. 47 Kaj ili sin turnis kaj forkuris en la dezerton, al la
roko Rimon, sescent homoj; kaj ili restis ĉe la roko Rimon kvar monatojn. 48
Sed la Izraelidoj reiris al la Benjamenidoj, kaj mortigis per glavo la urbanojn,
la brutojn, kaj ĉion, kion ili trovis; kaj ĉiujn urbojn, kiujn ili renkontis, ili
forbruligis per fajro.

Ĉapitro 21

1 Kaj la Izraelidoj ĵuris en Micpa, dirante: Neniu el ni donos sian filinon
edzinige al Benjamenido. 2 Kaj la popolo venis en Bet-Elon, kaj restis tie ĝis
la vespero antaŭ Dio, kaj levis sian voĉon kaj forte ploris, 3 kaj diris: Kial, ho
Eternulo, Dio de Izrael, fariĝis tio en Izrael, ke malaperis nun el Izrael unu
tribo? 4 La morgaŭan tagon la popolo leviĝis frue kaj konstruis tie altaron kaj
oferis bruloferojn kaj pacoferojn. 5 Kaj la Izraelidoj diris: Kiu homo el ĉiuj
triboj de Izrael ne venis kun la komunumo al la Eternulo? Ĉar estis farita
granda ĵuro pri tiuj, kiuj ne venis al la Eternulo en Micpan, ke ili estos
mortigitaj. 6 Kaj la Izraelidoj ekpentis pri siaj fratoj la Benjamenidoj, kaj diris:
Forhakita estas hodiaŭ unu tribo el Izrael! 7 kion ni faros al ili, al la restintoj,
koncerne edzinojn? ni ĵuris ja per la Eternulo, ke ni ne donos al ili edzinojn el
niaj filinoj. 8 Kaj ili diris: Kiu homo el la triboj de Izrael ne venis al la Eternulo
en Micpan? Kaj tiam montriĝis, ke en la tendaron al la komunumo venis
neniu el Jabeŝ en Gilead. 9 Kaj oni reviziis la popolon, kaj montriĝis, ke tie
estas neniu el la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead. 10 Tiam la komunumo sendis
tien dek du mil homojn el la viroj batalkapablaj, kaj ordonis al ili jene: Iru kaj
mortigu per glavo la loĝantojn de Jabeŝ en Gilead, ankaŭ la virinojn kaj
infanojn. 11 Kaj tiel agu: ĉiun virseksulon, kaj ĉiun virinon, kiu ekkonis
kuŝejon de viro, ekstermu. 12 Kaj ili trovis inter la loĝantoj de Jabeŝ en
Gilead kvarcent junajn virgulinojn, kiuj ne ekkonis kuŝejon de viro; kaj ili
venigis ilin en la tendaron en Ŝilon, kiu estas en la lando Kanaana.

13 Kaj la tuta komunumo sendis, por paroli kun la Benjamenidoj, kiuj estis ĉe
la roko Rimon, kaj anonci al ili pacon. 14 Tiam la Benjamenidoj revenis, kaj
oni donis al ili la virinojn, kiuj restis vivaj el la virinoj de Jabeŝ en Gilead; sed
ne estis sufiĉe por ili. 15 Kaj la popolo bedaŭris pri Benjamen, ĉar la Eternulo
faris fendon en la triboj de Izrael.

16 Kaj la plejaĝuloj de la komunumo diris: Kion ni faru al la restintoj koncerne
edzinojn? ekstermitaj estas ja la virinoj de Benjamen. 17 Kaj ili diris: La
restintoj el la Benjamenidoj bezonas ja heredontojn, por ke ne malaperu tribo
el Izrael; 18 kaj ni ne povas doni al ili edzinojn el niaj filinoj, ĉar la Izraelidoj
ĵuris, dirante: Malbenita estu tiu, kiu donos edzinon al Benjamenido. 19 Sed
ili diris: Jen ĉiujare estas festo de la Eternulo en Ŝilo, kiu estas norde de Bet-
El, oriente de la vojo, kiu kondukas de Bet-El al Ŝeĥem, kaj sude de Lebona.
20 Kaj ili ordonis al la Benjamenidoj jene: Iru kaj faru insidon en la
vinberĝardenoj; 21 kaj kiam vi vidos, ke la knabinoj de Ŝilo eliras, por danci
en rondoj, tiam eliru el la vinberĝardenoj kaj kaptu al vi ĉiu edzinon el la
knabinoj de Ŝilo kaj iru en la landon de la Benjamenidoj. 22 Kaj se venos iliaj
patroj aŭ fratoj kun plendo al ni, ni diros al ili: Pardonu nin pro ili; ĉar ni ne
prenis por ĉiu edzinon en la milito, kaj vi ne donis al ili; tial vi estas nun
senkulpaj. 23 Kaj tiel agis la Benjamenidoj, kaj prenis edzinojn laŭ sia
nombro el la dancrondoj, rabinte ilin; kaj ili iris kaj revenis al sia posedaĵo kaj
konstruis urbojn kaj ekloĝis en ili. 24 Kaj en la sama tempo disiris de tie la
Izraelidoj, ĉiu al sia tribo kaj al sia familio, kaj ĉiu foriris de tie al sia posedaĵo.
25 En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis tion, kio plaĉis al li.